

Ročník 1990

Sbírka zákonů

ČESKÉ A SLOVENSKÉ FEDERATIVNÍ REPUBLIKY

ČESKÉ REPUBLIKY / SLOVENSKÉ REPUBLIKY

Částka 83

Rozeslána dne 17. prosince 1990

Cena Kčs 8,-

OBSAH:

505. Z á k o n o metrologii
506. S d ě l e n í federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Úmluvy o nucené nebo povinné práci (č. 29)
507. S d ě l e n í federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Úmluvy o minimálním věku pro práci pod zemí v dolech (č. 123)
508. S d ě l e n í federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních
509. S d ě l e n í federálního ministerstva zahraničních věcí o sjednání Upravené dodatkové dohody o technické pomoci poskytované Mezinárodní agenturou pro atomovou energii vládě České a Slovenské Federativní Republiky
510. S d ě l e n í federálního ministerstva zahraničních věcí o uložení listiny České a Slovenské Federativní Republiky o odvolání výhrady Československé republiky k Protokolu o zákazu použití ve válce dusivých, otravných nebo podobných plynů a bakteriologických prostředků
511. O z n á m e n í federálního ministerstva obrany o vydání výnosu, kterým se mění a doplňuje výnos o odměňování technicko-hospodářských pracovníků ve výrobě hospodářských organizací v působnosti federálního ministerstva národní obrany
512. O z n á m e n í federálního ministerstva obrany o vydání výnosu, kterým se mění a doplňuje výnos o odměňování dělníků v organizacích rozpočtového úseku v působnosti federálního ministerstva národní obrany
513. O z n á m e n í federálního ministerstva obrany o vydání výnosu, kterým se mění a doplňuje výnos o odměňování technicko-hospodářských pracovníků v organizacích rozpočtového úseku v působnosti federálního ministerstva národní obrany
514. O z n á m e n í federálního ministerstva obrany o vydání výnosu, kterým se mění výnos o odměňování odborných veterinárních pracovníků v organizacích rozpočtového úseku v působnosti federálního ministerstva národní obrany
515. O z n á m e n í Ministerstva školstva, mládeže a športu Slovenskej republiky o vydání výnosu, ktorým sa mení a doplňa úprava o odmeňovaní učiteľov vysokých škôl (platový poriadok pre učiteľov vysokých škôl)
516. O z n á m e n í Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky o vydaní výnosu o doplnení a zmene úpravy, ktorou sa vydáva zoznam zamestnaní zaradených v zdravotníctve do I. a II. pracovnej kategórie pre účely dôchodkového zabezpečenia

Opatření federálních orgánů a orgánů republik

O p a t ř e n í Státní banky československé, kterým se stanoví přípustné odchylky od úrokové sazby z úvěru poskytovaného bankám Státní bankou československou při úrokování vkladů právnických osob u bank a spořitelen a úvěrů právnickým osobám od bank a spořitelen

O p a t ř e n í Státní banky československé, kterým se stanoví úrokové sazby z vkladů a půjček občanům (fyzickým osobám)

505

ZÁKON

ze dne 16. listopadu 1990
o metrologii

Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky se usneslo na tomto zákoně:

Č Á S T I VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ

§ 1

Účel zákona

Účelem zákona je úprava práv a povinností právnických osob a fyzických osob oprávněných k podnikatelské činnosti (dále jen „organizace“) a orgánů státní správy v oboru metrologie, a to v rozsahu potřebném k zajištění jednotnosti a správnosti měřidel a měření.

§ 2

Zákonné měřicí jednotky

Organizace a orgány státní správy jsou povinny používat měřicí jednotky stanovené státní technickou normou. V mezinárodním styku lze použít i jiných měřicích jednotek, vyplývá-li to z mezinárodních smluv, jimiž je Česká a Slovenská Federativní Republika vázána, nebo z praxe mezinárodního obchodu.

§ 3

Měřidla

(1) Měřidla slouží k určení hodnoty měřené veličiny. Spolu s nezbytnými pomocnými měřicími zařízeními se pro účely tohoto zákona člení na:

- a) etalony;
- b) pracovní měřidla stanovená (dále jen „stanovená měřidla“);
- c) pracovní měřidla nestanovená (dále jen „pracovní měřidla“);
- d) referenční materiály československé i ostatní, pokud jsou určeny k funkci etalonu nebo stanoveného nebo pracovního měřidla.

(2) Etalon měřicí jednotky anebo stupnice určité veličiny je měřidlo sloužící k realizaci a uchovávání této jednotky nebo stupnice a k jejímu přenosu na měřidla nižší přesnosti. Uchováváním etalonu se rozumí všechny úkony potřebné k zachování metrologických charakteristik etalonu ve stanovených mezích.

(3) Stanovená měřidla jsou měřidla, která stanovil Federální úřad pro normalizaci a měření (dále jen „Úřad“) k povinnému ověřování s ohledem na jejich význam pro ochranu správnosti obchodního styku nebo pro ochranu zdraví, životního prostředí, bezpečnosti práce i jiných veřejných zájmů. Úřad zveřejňuje druhový seznam stanovených měřidel ve Věstníku Federálního úřadu pro normalizaci a měření s uvedením doby platnosti ověření jejich jednotlivých druhů.

(4) Pracovní měřidla jsou měřidla, která nejsou etalonem ani stanoveným měřidlem.

(5) Referenční materiály jsou materiály nebo látky přesně stanoveného složení nebo vlastností, používané zejména pro ověřování nebo kalibraci přístrojů, vyhodnocování měřicích metod a kvantitativní určování vlastností materiálů.

(6) V pochybnostech určí případné zařazení měřidla do některé z uvedených kategorií měřidel Úřad.

§ 4

Státní metrologická kontrola měřidel

(1) Státní metrologickou kontrolou měřidel se pro účely tohoto zákona rozumí schvalování typu měřidla, prvotní a následné ověřování měřidla a obdobné úkony vztahující se podle tohoto zákona na některé kategorie měřidel. Státní metrologickou kontrolu měřidel zajišťují a provádějí orgány státní správy v oblasti metrologie, jimiž jsou Československý metrologický ústav, Státní metrologický inspektorát a státní metrologická střediska (dále jen „metrologické orgány“).

(2) Úřad může na žádost organizace spravující měřidlo vyjmout měřidlo specifického určení z působnosti státní metrologické kontroly měřidel na stanovené období.

§ 5

Návaznost měřidel

(1) Návazností měřidel se pro účely tohoto zákona rozumí zařazení daných měřidel do nepřerušené posloupnosti přenosu hodnoty veličiny počínající etalonem nejvyšší metrologické kvality pro daný účel. Státní

schémata návaznosti pro určitý obor měření může stanovit Úřad. Způsob návaznosti pracovních měřidel používaných v organizaci si stanoví organizace sama.

(2) Státní etalony mají pro příslušný obor měření nejvyšší metrologickou kvalitu ve státě. Schvaluje je Úřad, který též stanoví způsob jejich tvorby, uchovávání a používání. Státní etalony jsou uchovávány metrologickými orgány a jsou navázány především na mezinárodní etalony, uchovávány podle mezinárodních smluv nebo na etalony jiných států v odpovídající metrologické kvalitě.

(3) Pro další etalony nejvyšší metrologické kvality ve státě v oborech měření, kde není schválen státní etalon, platí ustanovení odstavce 2 obdobně.

(4) K ochraně státních etalonů může být zřízeno v okolí jejich uchovávání ochranné pásmo podle zvláštních předpisů.¹⁾

(5) Ostatní etalony metrologických orgánů podléhají státní metrologické kontrole v rozsahu stanoveném Úřadem.

(6) Hlavní etalony organizací jsou etalony, které především tvoří základ návaznosti měřidel v organizaci. Organizace může zařadit do návaznosti mezi hlavní etalony a pracovní měřidla pracovní etalony, popřípadě si návaznost užívaných pracovních měřidel nebo pracovních etalonů zajistit pomocí etalonů metrologických orgánů nebo středisek kalibrační služby (§ 20), se souhlasem Úřadu i jinde.

(7) Hlavní etalony v oborech měření, ve kterých jsou vyhlášena stanovená měřidla, podléhají povinnému ověření. Dobu platnosti ověření jednotlivého hlavního etalonu stanoví ověřující metrologický orgán podle metrologických a technických vlastností i způsobu a četnosti používání tohoto etalonu s přihlédnutím k požadavku organizace, která etalon předložila k ověření.

Č Á S T II

SCHVALOVÁNÍ TYPŮ MĚŘIDEL

§ 6

Schvalování typů měřidel vyrobených v tuzemsku

(1) Nově vyráběné typy stanovených měřidel podléhají povinnému schvalování typů ještě před zahájením výroby. Typy jiných nově vyráběných měřidel

kromě referenčních materiálů mohou být schvalovány na žádost. Při schvalování typu měřidla se zjišťuje, zda bude měřidlo schopno plnit funkci, pro kterou je určeno, a zda nemůže ohrozit život nebo zdraví jeho uživatele nebo životní prostředí.

(2) Žádost o schválení typu měřidla se podává Úřadu, který určí metrologický orgán příslušný ke schvalování daného typu. Tento orgán stanoví minimální počet vzorků potřebných pro schvalování, kteréž žadatel poskytne bezplatně.

(3) Na základě technických zkoušek a dalších zjištění metrologický orgán vydá rozhodnutí, že měřidlo jako typ schvaluje nebo neschvaluje. Platnost schválení typu měřidla může být omezena zejména lhůtou nebo množstvím měřidel. Schválené typy měřidel nejsou předmětem schvalování podle zákona o státním zkušebnictví.²⁾

(4) V případě, kdy hospodárnost schvalování nebo jeho technická proveditelnost by nebyla úměrná významu schválení daného typu měřidla, příslušný metrologický orgán sdělí výrobci, že tento typ schvalování nepodléhá.

(5) Platnost schválení typu se pozastavuje, jestliže změnou konstrukce měřidla, použitého materiálu nebo technologie jeho výroby byly ovlivněny vlastnosti rozhodné pro jeho schválení. Výrobce měřidla schváleného typu je povinen předem ohlásit příslušnému metrologickému orgánu tyto změny. Metrologický orgán schvalující typ měřidla potom rozhodne, zda je nutné provést nové schválení typu anebo zda zůstává v platnosti schválení původní. Metrologický orgán může schválení typu měřidla pozastavit nebo i zrušit sám, jestliže vyráběná měřidla neodpovídají schválenému typu.

(6) Měřidla neschváleného typu, pokud měl být tento typ schválen, nelze uvádět do oběhu.

(7) Metrologický orgán je oprávněn zjišťovat u výrobce, zda jsou měřidla vyráběna podle schválených typů.

§ 7

Schvalování typů dovezených měřidel

(1) Nově dovážené typy stanovených měřidel podléhají povinnému schvalování typu. Typy jiných nově dovážených měřidel kromě referenčních materiálů mohou být schvalovány podle tohoto zákona na žádost. Ustanovení § 6 platí pro schvalování dovážených měřidel obdobně, pokud není dále stanoveno jinak.

¹⁾ Zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

²⁾ Zákon č. 30/1968 Sb., o státním zkušebnictví, ve znění zákona č. 54/1987 Sb. (úplné znění č. 84/1987 Sb.).

(2) Žádost o schválení typu dovezeného měřidla podává Úřadu ten, kdo uskutečňuje dovoz (dále jen „dovozce“), pokud již nebyl typ schválen na žádost zahraničního výrobce před uskutečněním dovozu. Není-li možné nebo hospodárné předkládat vzorky, dovozce je povinen umožnit metrologickému orgánu zjištění podmínek rozhodných pro schválení typu měřidla jiným způsobem postačitelým k účelu schvalování typu.

§ 8

Schvalování referenčních materiálů

(1) Referenční materiály, jejichž složení nebo vlastnosti jsou stanoveny metrologickými orgány, se označují jako československé referenční materiály.

(2) Zpracovatel výchozího materiálu určeného pro československý referenční materiál je povinen předložit metrologickému orgánu technické zadání. Zahájit výrobu referenčního materiálu může teprve po schválení technického zadání metrologickým orgánem. V případech zvláštního zřetele hodných může metrologický orgán od této podmínky upustit. Metrologický orgán je oprávněn zjišťovat u zpracovatele, zda je materiál vyráběn podle schváleného zadání.

(3) Vyrobený referenční materiál je podle výsledků zkoušek a rozborů vzorků bezplatně předaných zpracovatelem schválen Úřadem a jednotlivé dávky československého referenčního materiálu osvědčeny metrologickým orgánem.

(4) Za československý referenční materiál může být prohlášen též zahraniční referenční materiál, který byl pro tento účel schválen Úřadem, anebo mezinárodní referenční materiál vyrobený podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká a Slovenská Federativní Republika vázána.

(5) Výrobci nebo dovozci ostatních referenčních materiálů, pokud je uvádějí do oběhu, jsou povinni uvést v dokumentaci jejich metrologické charakteristiky.

(6) Referenční materiály uváděné do oběhu bez náležitostí předepsaných v odstavcích 1 až 5 se považují za měřidla uvedená do oběhu bez schválení jejich typu.

Č Á S T III

OVĚŘOVÁNÍ A KALIBRACE MĚŘIDEL

§ 9

Ověřování a kalibrace

(1) Ověřením měřidla se potvrzuje, že měřidlo má požadované metrologické vlastnosti a že odpovídá ustanovením právních předpisů, technických norem

i dalších technických předpisů, popřípadě schválenému typu.

(2) O ověřením měřidla vydá metrologický orgán ověřovací list nebo se měřidlo opatří úřední značkou.

(3) Poškozování nebo pozměňování platných úředních značek je zakázáno.

(4) Při kalibraci se metrologické vlastnosti měřidla porovnávají zpravidla s etalonem organizace.

§ 10

Uvádění měřidel do oběhu

(1) Před uvedením stanovených měřidel do oběhu má jejich výrobce a po provedení opravy těchto měřidel opravce povinnost zajistit jejich prvotní ověření, u ostatních měřidel jejich prvotní kalibraci. Organizace provádějící montáž měřidel do měřicího systému má povinnost zajistit metrologickou zkoušku celého systému. Povinnost prvotního ověření se vztahuje na jakákoliv vyvážená měřidla, pokud tak stanoví mezinárodní smlouva, kterou je Česká a Slovenská Federativní Republika vázána.

(2) Prvotní ověření, popřípadě kalibraci měřidel dovážených a prvotní ověření hlavních etalonů zajišťuje jejich uživatel, pokud již nebylo zajištěno výrobcem.

§ 11

Používání měřidel

(1) Stanovených měřidel může být používáno pro daný účel jen po dobu platnosti provedeného ověření. Novému ověření však tato měřidla již nepodléhají, pokud prokazatelně přestala být užívána k účelům, pro které byla vyhlášena jako stanovená.

(2) Metrologický orgán je oprávněn zjišťovat u uživatelů plnění povinností předkládat stanovená měřidla k ověření. Zjistí-li, že je používáno stanovené měřidlo bez platného ověření, měřidlo zaplombuje nebo zruší úřední značku.

(3) Ustanovení o používání stanovených měřidel platí pro hlavní etalony obdobně.

(4) Určená skupina měřidel může být stanovena k povinnému ověřování i jinými právními předpisy.

(5) U měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy organizace nebo jednotlivce, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku.

(6) Jednotnost a správnost pracovních etalonů a pracovních měřidel zajišťuje v potřebném rozsahu jejich uživatel kalibrací, není-li pro dané měřidlo vhodnější jiný způsob či metoda.

Č Á S T IV VZTAHY K ZAHRANIČÍ

§ 12

(1) Osvědčení o ověření, schválení nebo certifikaci měřidla anebo jeho typu vydané mezinárodní organizací nebo orgánem jiného státu se uznává za ověření nebo schválení provedené podle tohoto zákona, vyplývá-li to z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká a Slovenská Federativní Republika vázána. Úřad může těmto osvědčením přiznat stejné účinky i v dalších případech, jestliže je to účelné.

(2) Nelze-li použít předchozích ustanovení, může Úřad povolit na odůvodněnou žádost výrobce nebo dovozce anebo uživatele měřidla schválení typu nebo ověření měřidla anebo provedení určitých technických úkonů v zahraničí rovněž s účinky úkonů provedených podle tohoto zákona, popřípadě provedení těchto úkonů zajistit sám.

(3) Ustanovení tohoto zákona se použijí jen pokud mezinárodní smlouva, kterou je Česká a Slovenská Federativní Republika vázána, nestanoví něco jiného.

Č Á S T V ÚKOLY ORGÁNŮ A ORGANIZACÍ

§ 13

Federální úřad pro normalizaci a měření

(1) Úřad je ústředním orgánem státní správy České a Slovenské Federativní Republiky pro oblast metrologie. Úřad řídí jeho předseda jmenovaný vládou České a Slovenské Federativní Republiky.

(2) V oblasti metrologie Úřad

- a) stanoví program státní metrologie a zabezpečuje jeho realizaci;
- b) zastupuje Českou a Slovenskou Federativní Republiku v mezinárodních metrologických orgánech a organizacích, zajišťuje úkoly vyplývající z tohoto členství a koordinuje účast orgánů a organizací na plnění těchto úkolů i úkolů vyplývajících z mezinárodních smluv;
- c) akredituje, popřípadě autorizuje organizace k výkonům v oblasti státní metrologie a úředního měření a kalibrační služby;
- d) provádí registraci organizací, které vyrábějí, opravují, popřípadě provádějí montáž měřidel;

- e) provádí kontrolu činností metrologických orgánů;
- f) je oprávněn kontrolovat v organizacích dodržování povinností stanovených tímto zákonem, včetně dávkovacích zařízení baleného zboží pro obchodní účely, popřípadě podmínek pro certifikaci předmětu jejich činnosti;
- g) poskytuje metrologické expertizy; vydává osvědčení o odborné způsobilosti metrologických pracovníků; vydává metodické pokyny, jimiž usměrňuje metrologii v organizacích;
- h) zveřejňuje ve Věstníku Federálního úřadu pro normalizaci a měření zejména vyhlášení státních metrologických středisek, organizací pro úřední měření a středisek kalibrační služby v organizacích, dále státních etalonů československých referenčních materiálů, schválených typů měřidel a seznamů stanovených měřidel;
- i) plní úkoly podle zvláštních předpisů.

§ 14

Československý metrologický ústav

(1) Hlavním odborným orgánem státní metrologie je Československý metrologický ústav, zřízený Úřadem, který statutem upravuje jeho činnost.

(2) Základním posláním Československého metrologického ústavu je metrologický výzkum a uchovávání státních a ostatních primárních etalonů včetně přenosu hodnot měřicích jednotek na sekundární etalony.

§ 15

Státní metrologický inspektorát

(1) Hlavním výkonným orgánem státní metrologie je Státní metrologický inspektorát, zřízený Úřadem, který statutem upravuje jeho činnost.

(2) Základním posláním Státního metrologického inspektorátu je uchovávání sekundárních etalonů nejvyšších řádů a výkon státní metrologické kontroly měřidel včetně státního metrologického dozoru v organizacích.

§ 16

Státní metrologická střediska

(1) Státními metrologickými středisky jsou organizace, které Úřad autorizoval k určitým výkonům v oblasti státní metrologie po akreditaci spočívající v proověření úrovně jejich metrologického i prostorového vybavení a kvalifikace pracovníků. Jestliže se nejedná o organizaci v působnosti Úřadu, uskutečňuje se autorizace v dohodě s touto organizací. Zjistí-li Úřad závažné nedostatky v metrologické činnosti státního metrologického střediska, může autorizaci

po projednání s organizací omezit nebo zcela odejmout.

(2) Státní metrologické středisko provádí v rozsahu autorizace zejména státní metrologickou kontrolu měřidel a uchovávání etalonů.

(3) Úřad státnímu metrologickému středisku přiděluje, popřípadě odnímá úřední značku pro ověření měřidla nebo schválení typu měřidla. V rozhodnutích a osvědčeních je státní metrologické středisko povinno uvést svůj název a připojit k podpisu otisk razítka státního metrologického střediska.

(4) Jiné organizace než ty, které jsou k tomu autorizovány, nejsou oprávněny užívat označení státní metrologické středisko, a to ani jako součást svého názvu.

(5) Činnosti uvedené v odstavci 2 může provádět též Úřad.

§ 17

Oprávnění pracovníků metrologických orgánů

Pracovníci metrologických orgánů jsou při plnění úkolů stanovených tímto zákonem oprávněni vstupovat do provozních prostorů a objektů organizací, požadovat potřebné informace, doklady a údaje i zajištění podmínek potřebných pro výkon uvedených funkcí. Při tom jsou povinni zachovávat státní, hospodářské a služební tajemství, dodržovat zvláštní předpisy platné pro vstup do jednotlivých objektů. Pracovníci metrologických orgánů se vykazují zvláštním průkazem, popřípadě pověřením vydaným Úřadem. Organizace jsou povinny jim umožnit plnění těchto úkolů a poskytnout jim k tomu potřebnou součinnost.

§ 18

Úkoly organizací

Organizace

- a) vedou evidenci používaných stanovených měřidel a hlavních etalonů podléhajících novému ověření s datem posledního ověření a předkládají tato měřidla k ověření;
- b) zajišťují jednotnost a správnost měřidel a měření a jsou povinny vytvořit metrologické předpoklady pro ochranu zdraví pracovníků, bezpečnosti práce a životního prostředí přiměřeně ke své činnosti.

§ 19

Registrace organizací

Organizace, které vyrábějí nebo opravují měřidla, popřípadě provádějí jejich montáž, jsou povinny se přihlásit k registraci u Úřadu. Tato povinnost se nevztahuje na organizace, které tyto činnosti provádějí jen ojedinele nebo pro vlastní potřebu anebo jejichž předmětem jsou výhradně měřidla svým určením informativní. Úřad registraci provede, pokud má přihlášená organizace pro náležitý výkon dané činnosti vytvořeny potřebné předpoklady. Úřad registraci zruší, jestliže zanikly důvody, pro které byla provedena. Organizace je přitom povinna ohlásit Úřadu trvalé ukončení registrované činnosti.

§ 20

Střediska kalibrační služby

Úřad může akreditovat organizaci na její žádost jako středisko kalibrační služby k poskytování metrologických služeb pro jiné organizace a přidělit jí kalibrační značku. Pro udělení i odejmutí akreditace platí příslušná ustanovení o autorizaci státních metrologických středisek obdobně. Předmětem akreditace jsou metrologické výkony, které nejsou tímto zákonem vyhrazeny jiným subjektům.

§ 21

Úřední měření

Úřad může v případech zvláštního zřetele hodných autorizovat organizaci na její žádost k výkonu úředního měření ve stanoveném oboru měření. Podmínkou výkonu je užívání měřidel odpovídajících požadavkům státní metrologické kontroly, dále osvědčení o odborné způsobilosti úředního měřiče odpovědného za úřední měření vydané Úřadem a dohled prováděný příslušným metrologickým orgánem. Úředním měřením se rozumí metrologický výkon, o jehož výsledku vydává autorizovaná organizace doklad, který je veřejnou listinou. Autorizaci může Úřad odejmout, jestliže se zjistí, že nejsou dodržovány podmínky jejího řádného výkonu.

Č Á S T VI

ÚHRADY A POKUTY

§ 22

Úhrady

Výkony v metrologii se poskytují za úplatu, pokud předpisy o správních poplatcích nestanoví vyměření poplatku.

§ 23

Pokuty organizacím

(1) Úřad může uložit pokutu až do výše 200 000 Kčs organizaci, která

- a) uvedla do oběhu měřidlo, jehož typ nebyl schválen, ač měl být, nebo které nemělo vlastnosti schváleného typu anebo nebylo ověřeno, ač mělo být;
- b) použila stanovené měřidlo bez platného ověření k účelu, pro který byl předmětný druh měřidla vyhlášen jako stanovený;
- c) neoprávněně použila, pozměnila nebo poškodila úřední nebo kalibrační značku měřidla;
- d) poskytla výkon státní metrologické kontroly měřidel nebo úředního měření bez oprávnění anebo vyrobila, popřípadě opravila měřidlo bez registrace předepsané tímto zákonem;
- e) neposkytla metrologickým orgánům zákonem stanovenou součinnost;
- f) neplní povinnosti stanovené v § 18.

(2) Při ukládání pokut se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.

(3) Pokutu lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy se Úřad dověděl o porušení povinnosti podle odstavce 1, nejpozději však do tří let ode dne, kdy k porušení nebo nesplnění takové povinnosti došlo.

(4) Pokuta je splatná do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o uložení pokuty.

(5) Pravomocné rozhodnutí o uložení pokut Úřad zašle příslušné finanční správě. Výnos pokut plyne do rozpočtu republiky, na jejímž území má sídlo finanční správa, které náleží pokutu vymáhat.

Č Á S T VII**USTANOVENÍ SPOLEČNÁ A ZÁVĚREČNÁ**

§ 24

Řízení

(1) V řízení ve věcech státní metrologie s výjimkou autorizace organizací se postupuje podle správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Účastníkem řízení je pouze ten, jemuž tento zákon stanoví povinnosti nebo oprávnění.

(2) Metrologické orgány jsou povinny provádět výkony státní metrologické kontroly měřidel ve lhůtách stanovených v § 25. Metrologické orgány jsou oprávněny řízení zastavit, jestliže účastník řízení neposkytl potřebnou součinnost.

(3) O opravných prostředcích proti rozhodnutím metrologických orgánů rozhoduje Úřad. Odvolání proti těmto rozhodnutím nemají odkladný účinek. Opravné prostředky proti rozhodnutím Úřadu mají odkladný účinek.

(4) Rozhodnutí o registraci organizace podle § 19 jsou přezkoumatelná krajským soudem podle zvláštních předpisů.³⁾ Návrh na přezkoumání rozhodnutí lze krajskému soudu podat až po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení.⁴⁾

§ 25

Lhůty pro výkony státní metrologické kontroly

(1) Schválení typu měřidla nebo jeho zamítnutí musí být provedeno nejpozději do 90 dnů od dodání vzorku měřidla, v případě provedení výkonu u výrobce od prvního úkonu metrologického orgánu. Pro ostatní úkony metrologických orgánů činí lhůta 60 dnů od předložení měřidla, popřípadě příslušného dokladu.

(2) Nemůže-li metrologický orgán ve stanovené lhůtě rozhodnout, je povinen účastníka řízení o tom uvědomit s uvedením důvodu a stanovit pro daný výkon náhradní lhůtu.

(3) Metrologický orgán se může s organizací dohodnout na jiné než stanovené lhůtě.

§ 26

Přechodné ustanovení

(1) Řízení ve věcech státní metrologie započatá před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních předpisů.

(2) Lhůty pro periodické ověřování měřidel stanovené podle dosavadních předpisů zůstávají v platnosti až do prvního ověření měřidla za účinnosti tohoto zákona; od tohoto ověření měřidla začínají běžet lhůty stanovené podle tohoto zákona. Jestliže organizace používá měřidlo, které je nově zařazeno jako stanovené, je povinna přihlásit je k ověření nejpozději do 90 dnů od jeho stanovení. Do ukončení ověřovacího řízení může být měřidlo předběžně používáno.

³⁾ § 244 a násl. občanského soudního řádu.

⁴⁾ § 53 až 61 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád).

(3) Pověření organizací ověřováním měřidel, popřípadě dalšími metrologickými činnostmi podle dosavadních předpisů zůstávají v platnosti do jejich nahrazení autorizačními akty podle tohoto zákona, pokud nebudou odňata, nejdéle však do jednoho roku od nabytí účinnosti tohoto zákona.

§ 27

Zmocňovací ustanovení

K provedení § 6, 8 až 12, 14 až 18, 20 a 21 tohoto zákona vydá Úřad obecně závazný právní předpis, jímž podrobněji upraví postup a podmínky při schvalování typu měřidla a československých referenčních materiálů, při ověřování měřidel a při akreditacích, popřípadě autorizacích organizací.

§ 28

Zrušovací ustanovení

Zrušují se

1. zákon č. 85/1866 ř. z., o veřejných ústavech vážných a měrných,
2. nařízení ministerstva obchodu č. 126/1876 ř. z., jímž se vydává předpis vykonávací k zákonu č. 85/1866 ř. z., o veřejných ústavech vážných a měrných,

3. zákon č. 35/1962 Sb., o měrové službě, ve znění zákona č. 57/1975 Sb.,
4. vyhláška Úřadu pro normalizaci a měření č. 61/1963 Sb., o zajišťování správnosti měřidel a měření, ve znění vyhlášky Úřadu pro normalizaci a měření č. 102/1967 Sb.,
5. vyhláška Úřadu pro normalizaci a měření č. 33/1964 Sb., o československých analytických normálech, ve znění vyhlášky Úřadu pro normalizaci a měření č. 26/1983 Sb.,
6. výnos Úřadu pro normalizaci a měření ze dne 1. listopadu 1979 č. j. 922/79/15-Jn/Šn o státních a podnikových ověřovacích značkách pro měřidla, oznámený v částce 26/1979 Sb.,
7. výnos č. 902/1981 Úřadu pro normalizaci a měření ze dne 28. října 1981 o státní značce schválení typu měřidla pro typové ověřování měřidel, popř. schvalování vzorků měřidel, oznámený v částce 34/1981 Sb.,
8. vyhláška Úřadu pro normalizaci a měření č. 93/1988 Sb., o stanovených měřidlech.

§ 29

Účinnost

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. února 1991.

Havel v. r.
Dubček v. r.
Čalfa v. r.

506

SDĚLENÍ

federálního ministerstva zahraničních věcí

Federální ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 28. června 1930 byla na 14. zasedání generální konference Mezinárodní organizace práce přijata Úmluva o nucené nebo povinné práci (č. 29). Ratifikace Úmluvy Československou republikou byla zapsána dne 30. října 1957 generálním ředitelem Mezinárodního úřadu práce. Podle svého článku 28 Úmluva vstoupila pro Československou republiku v platnost dnem 30. října 1958.

Český překlad Úmluvy se vyhlašuje současně.

Úmluva č. 29

Úmluva o nucené nebo povinné práci

Generální konference Mezinárodní organizace práce, která byla svolána Správní radou Mezinárodního úřadu práce do Ženevy a tam se sešla dne 10. června 1930 na svém čtrnáctém zasedání, rozhodnuvši se přijmout některé návrhy týkající se nucené nebo povinné práce, jež jsou prvním bodem jednacího pořadu zasedání, a stanovivši, že tyto návrhy budou mít formu mezinárodní úmluvy,

přijímá dne 28. června 1930 tuto úmluvu, která bude označována jako Úmluva o nucené práci, 1930 a podléhá ratifikaci členských států Mezinárodní organizace práce podle ustanovení ústavy Mezinárodní organizace práce.

Článek 1

1. Každý členský stát Mezinárodní organizace práce, který ratifikuje tuto úmluvu, se zavazuje, že v době co nejkratší potlačí užívání nucené nebo povinné práce ve všech jejích formách.

2. Se zřetelem k tomuto úplnému potlačení se lze na přechodné období uchýlit k nucené nebo povinné práci výhradně pro veřejné účely a jen výjimečně, a to za podmínek a záruk, jež jsou dále stanoveny.

3. Správní rada Mezinárodního úřadu práce po uplynutí období pěti let ode dne, kdy tato úmluva nabude účinnosti, až bude připravovat zprávu stanovenou níže v článku 31, zváží možnost potlačit bez dalšího přechodného období nucenou nebo povinnou práci ve všech jejích formách a rozhodne, je-li záhodno dát na pořad jednání konference tuto otázku.

Článek 2

1. Pro účely této úmluvy bude výraz „nucená nebo povinná práce“ označovat každou práci nebo službu, která se na kterékoli osobě vymáhá pod pohrůžkou jakéhokoli trestu a ke které se řečená osoba nenabídla dobrovolně.

2. Nicméně pro účely této úmluvy výraz „nucená nebo povinná práce“ nebude zahrnovat:

- a) žádnou práci ani službu vymáhanou na základě zákonů o povinné vojenské službě pro práce ryze vojenské povahy;
- b) žádnou práci ani službu, která tvoří součást obvyklých občanských povinností občanů země, jež se plně spravuje sama;
- c) žádnou práci ani službu, která se na kterékoli osobě vymáhá v důsledku odsouzení soudním rozhodnutím, pokud se tato práce nebo služba vykonává pod dohledem a kontrolou veřejného úřadu a pokud se řečená osoba nepronajímá ani nedává k dispozici soukromým jednotlivcům, soukromým společnostem ani soukromým právníkům osobám;
- d) žádnou práci ani službu vymáhanou v případech mimořádných okolností, to jest v případech války, pohromy nebo hrozící pohromy jako požáru, povodně, hladomoru, zemětřesení, prudké epidemie nebo zvířecí nákazy (epizootie), vpádu zvířat, hmyzu nebo škodlivých rostlinných cizopasníků a všeobecně všech okolností, jež ohrožují nebo by mohly ohrozit život nebo normální životní poměry veškerého obyvatelstva nebo jeho části;
- e) menší obecní služby, které jsou vykonávány členy obce v jejím přímém zájmu, mohou proto být považovány za obvyklé občanské povinnosti připadající na členy obce, pokud mají členové obce nebo jejich přímí zástupci právo vyjádřit se ohledně potřeby takových služeb.

Článek 3

Pro účely této úmluvy bude výraz „příslušný úřad“ označovat buď úřad metropolitní země anebo nejvyšší ústřední úřad dotyčného území.

Článek 4

1. Příslušný úřad nebude ukládat ani dovolovat ukládání nucené nebo povinné práce ve prospěch soukromých jednotlivců, soukromých společností ani soukromých právníků osob.

2. Existuje-li taková nucená nebo povinná práce k prospěchu soukromých jednotlivců, soukromých společností nebo soukromých právníků osob v den, kdy generální ředitel Mezinárodního úřadu práce zapíše ratifikaci této úmluvy členským státem, tento členský stát úplně potlačí takovou nucenou nebo povinnou práci počínajíc dnem, kdy tato úmluva pro něj nabude účinnosti.

Článek 5

1. Žádná výsada udělená soukromým jednotlivcům, soukromým společnostem nebo soukromým právníkům osobám nebude mít za následek jakoukoli formu nucené nebo povinné práce pro výrobu ani pro získávání výrobků, kterých tyto soukromí jednotlivci, tyto soukromé společnosti nebo tyto soukromé právníky osoby užívají nebo s nimiž obchodují.

2. Tam, kde existují výsady obsahující ustanovení, která mají za následek takovouto nucenou nebo povinnou práci, budou tato ustanovení co nejdříve zrušena, aby se vyhovělo článku 1 této úmluvy.

Článek 6

Správní úředníci, i když mají povinnost vést obyvatelstvo, nad nímž mají pravomoc, k nějaké formě práce, nebudou donucovat toto obyvatelstvo ani jeho jednotlivé příslušníky k práci pro soukromé jednotlivce, soukromé společnosti ani pro soukromé právníky osoby.

Článek 7

1. Náčelníci, kteří nevykonávají správní funkce, se nebudou uchylovat k nucené nebo povinné práci.

2. Náčelníci, kteří vykonávají správní funkce, se budou moci s výslovným povolením příslušného úřadu uchylovat k nucené nebo povinné práci za podmínek stanovených v článku 10 této úmluvy.

3. Náčelníci, kteří jsou řádně uznáni a kteří nepobírají přiměřenou odměnu v jiných formách, mohou požívat osobních služeb, pokud jsou řádně právně upraveny, a pokud jsou přijata všechna potřebná opatření k tomu, aby jich nebylo zneužito.

Článek 8

1. Za každé rozhodnutí, že se lze uchýlit k nucené nebo povinné práci, ponese odpovědnost nejvyšší civilní úřad dotyčného území.

2. Nicméně tento úřad může přenést na nejvyšší místní úřady oprávnění ukládat nucenou nebo povinnou práci, která nemá za následek vzdálení pracovníků z jejich obvyklého bydliště. Na období a za podmínek, které budou stanoveny v předpisech uvedených v článku 23 této úmluvy, může tento úřad také přenést na nejvyšší místní úřady oprávnění ukládat nucenou nebo povinnou práci, která má za následek vzdálení pracovníků z jejich obvyklého bydliště, jestliže jde o to usnadnit přemísťování správních úředníků při výkonu jejich povinností a o dopravu materiálu správy.

Článek 9

Není-li nic jiného stanoveno v článku 10 této úmluvy, každý úřad příslušný k ukládání nucené nebo povinné práce se před rozhodnutím, že se lze uchýlit k této formě práce, přesvědčí o tom,

- a) že práce nebo služba, jež má být vykonána, je v důležitém přímém zájmu obce povoláné k jejímu vykonání;
- b) že práce nebo služba je v současné době nebo bezprostředně nutná;
- c) že nabídkou mezd a pracovních podmínek, nikoli méně příznivých, nežli jsou ty, které platí v příslušné oblasti pro podobnou práci nebo službu, nebylo možno opatřit dobrovolné pracovní síly pro vykonání takové práce nebo služby;
- d) že se zřetelem na dosažitelné pracovní síly a jejich pracovní způsobilost práce nebo služba neuloží nynějšímu obyvatelstvu břemeno příliš těžké.

Článek 10

1. Nucená nebo povinná práce, která se požaduje jako daň, i nucená nebo povinná práce, kterou náčelníci vykonávající správní působnost ukládají pro práce ve veřejném zájmu, bude postupně odstraněna.

2. Prozatím však tam, kde se nucená nebo povinná práce požaduje jako daň a v případech, kdy nucenou nebo povinnou práci pro práce ve veřejném zájmu ukládají náčelníci vykonávající správní funkce, příslušný úřad se předem ujistí,

- a) že práce nebo služba, jež má být vykonána, je v důležitém přímém zájmu obce povoláné k jejímu vykonání;
- b) že práce nebo služba je v současné době nebo bezprostředně nutná;
- c) se zřetelem na dosažitelné pracovní síly a jejich pracovní způsobilost práce nebo služba neuloží nynějšímu obyvatelstvu břemeno příliš těžké;
- d) že práce nebo služba nebude mít za následek vzdálení pracovníků z jejich obvyklého bydliště;
- e) že vykonávání práce nebo služby bude řízeno v souladu s požadavky náboženství, společenského života a zemědělství.

Článek 11

1. Jen dospělí tělesně schopní muži, jejichž věk nebude zřejmě nižší než 18 a vyšší než 45 let, budou moci být podrobeni nucené nebo povinné práci. Vyjímajíc druhy práce stanovené v článku 10 této úmluvy budou platit tato omezení a podmínky:

- a) kdykoli to bude možné, předchodzí zjištění lékaře jmenovaného správním úřadem, že příslušné osoby netrpí žádnou nakažlivou chorobou a že jsou tělesně způsobilé pro požadovanou práci a za podmínek, za kterých má být konána;
- b) vynětí školských učitelů i žáků a správních zaměstnanců vůbec;
- c) ponechání takového počtu dospělých a tělesně schopných mužů v každé obci, který je nezbytný pro rodinný a společenský život;
- d) šetření svazků manželských a rodinných.

2. Předpisy stanovené v článku 23 této úmluvy určí pro účely uvedené výše v písmeně c) předchozího odstavce poměrný počet trvale usazených a dospělých tělesně schopných mužů, které lze kdykoli povolát na nucenou nebo povinnou práci, přičemž tento poměrný počet nesmí nikdy překročit 25 %. Při určení tohoto poměrného počtu příslušný úřad přihlédne k hustotě obyvatelstva, jeho sociálnímu a tělesnému rozvoji, ročnímu období a práci, kterou mají příslušné osoby vykonávat v místě na vlastní vrub, a vůbec bude dbát hospodářských a sociálních potřeb obvyklého života příslušné obce.

Článek 12

1. Maximální doba, na kterou může být některá osoba povolána na nucenou nebo povinnou práci kteréhokoli druhu, nesmí překročit šedesát dnů za období dvanácti měsíců zahrnujíc do těchto šedesáti dnů dny strávené cestou do místa práce a z tohoto místa.

2. Každá osoba povoláná na nucenou nebo povinnou práci bude opatřena osvědčením uvádějícím dobu, kterou na takové práci strávila.

Článek 13

1. Normální pracovní doba každé osoby povoláné na nucenou nebo povinnou práci bude stejná jako ta, jež platí pro práci dobrovolnou, a hodiny odpracované nad normální pracovní dobu budou odměňovány podle sazeb platících pro přesčasové hodiny dobrovolně vykonané práce.

2. Všem osobám podrobeným nucené nebo povinné práci kteréhokoli druhu bude zaručen jeden den odpočinku týdně a tento den se bude pokud možno shodovat s dnem určeným tradicí nebo zvyky příslušného území nebo kraje.

Článek 14

1. Vyjma nucené nebo povinné práce stanovené v článku 10 této úmluvy bude nucená nebo povinná

práce všeho druhu odměňována v hotovosti podle sazeb nikoli nižších, nežli jsou sazby platící pro podobné druhy práce buď v kraji, ve kterém je pracovník zaměstnán, nebo v oblasti, z níž byl povolán, podle toho, které z nich jsou vyšší.

2. V případech, kdy práci ukládají náčelníci při výkonu své správní funkce, bude co nejdříve zavedeno placení mezd za podmínek stanovených v předchozím odstavci.

3. Mzdy budou vypláceny každému pracovníku jednotlivě a nikoli jeho kmenovému náčelníkovi ani žádnému jinému úřednímu činiteli.

4. Dny strávené cestou do místa práce a z tohoto místa se budou pro placení mezd počítat jako pracovní dny.

5. Tento článek nebude bránit tomu, aby se pracovníkům neposkytovaly obvyklé potravinové dávky jakožto část mzdy, přičemž se tyto dávky musí alespoň rovnat peněžité částce, kterou mají představovat. Avšak žádné srážky ze mzdy se nesmějí provádět na placení daní, na zvláštní stravu, oblékání nebo ubytování, jež budou pracovníkům poskytovány proto, aby se zachovala jejich schopnost pokračovat v práci za zvláštních podmínek jejich zaměstnání, ani za poskytnutí náradí.

Článek 15

1. Veškeré zákonodárství o odškodňování úrazů nebo nemocí z povolání a veškeré zákonodárství stanovící odškodňování rodinných příslušníků výživou závislých na zemřelých nebo invalidních pracovnících, jež je nebo bude v platnosti na příslušném území, se bude vztahovat na osoby podrobené nucené nebo povinné práci za stejných podmínek jako na pracovníky dobrovolné.

2. Každý úřední činitel zaměstnávající pracovníka nucenou nebo povinnou prací bude vždy mít povinnost zajistit životní potřeby dotyčného pracovníka, jestliže ho pracovní úraz nebo nemoc z povolání učinily úplně nebo částečně neschopným pečovat o své potřeby a učinit opatření, aby byla zajištěna udržování všech osob skutečně na takového pracovníka odkázaných při pracovní neschopnosti nebo při smrti následkem pracovního úrazu.

Článek 16

1. Kromě případů výjimečně nutných nesmějí být osoby podrobené nucené nebo povinné práci přemísťovány do oblastí, ve kterých by výživa a podnebí byly tak odlišné od těch, na něž jsou zvyklé, že by ohrožovaly jejich zdraví.

2. V žádném případě nebude přemístění takových pracovníků povoleno, pokud nebudou moci být přesně prováděna všechna opatření týkající se hygieny a ubytování, jichž je třeba, aby se takoví pracovníci přizpůsobili poměrům a aby se zachovalo jejich zdraví.

3. Bude-li takové přemístění nevyhnutelné, budou na základě odborného lékařského doporučení učiněna opatření na postupné přizpůsobování pracovníků novým vyživovacím a podnebným poměrům.

4. V případech, ve kterých jsou tito pracovníci povoláni k vykonávání pravidelné práce, na kterou nejsou zvyklí, budou učiněna opatření, aby se zajistilo, že si tomuto druhu práce zvyknou, zejména pokud jde o postupný výcvik, o pracovní dobu, o stanovení přestávek pro odpočinek a o zlepšení nebo zvýšení potravinových dávek, jehož by snad bylo třeba.

Článek 17

Před povolením užít nucené nebo povinné práce pro konstrukční nebo udržovací práce, jež donutí pracovníky zůstat na pracovišti po značnou dobu, se příslušný úřad přesvědčí,

1) že byla učiněna všechna nutná opatření pro zachování zdraví pracovníků a pro zajištění potřebné lékařské péče pro ně a zejména:

- a) že tito pracovníci budou lékařsky prohlédnuti před započítím prací a že budou lékařsky prohlíženi ve stanovených lhůtách v době trvání zaměstnání,
- b) že byl zajištěn dostatečný zdravotnický personál, jakož i výdejny léků, ošetrovny, nemocnice a materiál nutný k uspokojení všech požadavků, a
- c) že na pracovišti jsou dobré zdravotní podmínky a že byly uspokojivě zajištěny dodávky pitné vody, potravin, paliva a kuchyňského náčiní a je-li toho třeba, ubytování a osázení;

2) že byla učiněna vhodná opatření pro zajištění životních potřeb rodin pracovníků, zejména že bylo ulehčeno bezpečné poukazování části mzdy rodině na žádost nebo se souhlasem pracovníků;

3) že se cesty pracovníků na pracoviště a z něho budou konat na náklady a pod odpovědností správy, která tyto cesty usnadní, používajíc co nejvíce všech dostupných dopravních prostředků;

4) že při nemoci nebo úrazu, jež má za následek pracovní neschopnost po určitou dobu, pracovník bude dopraven domů na náklady vedení;

5) že každý pracovník, který by si přál po uplynutí svého období nucené nebo povinné práce zůstat

na místě jako pracovník dobrovolný, bude to moci učinit, aniž po dobu dvou let pozbude práva na to, aby byl zdarma dopraven domů.

Článek 18

1. Nucená nebo povinná práce pro dopravu osob nebo zboží jako práce nosičů a veslařů bude odstraněna ve lhůtě co nejkratší. Až do tohoto odstranění vydá příslušný úřad předpisy určující zejména:

- a) že se těchto pracovních sil bude používat jen pro usnadnění přemísťování správních úředníků při výkonu jejich funkce nebo pro dopravu materiálu správy nebo v případech velmi naléhavé nutnosti pro dopravu jiných osob než úředníků;
- b) že budou takto zaměstnáváni jen muži uznání předchozí lékařskou prohlídkou za tělesně schopné k této práci, kdykoli je tato prohlídka možná, a není-li tato lékařská prohlídka proveditelná, že se osoba zaměstnávající tyto pracovníky předsvědčí pod vlastní odpovědností, že jsou tělesně schopní a že netrpí žádnou nakažlivou chorobou;
- c) maximální náklad, který tito pracovníci smějí nosit;
- d) maximální vzdálenost od místa jejich bydliště, do kterého jich může být užito;
- e) maximální počet dnů za měsíc nebo za jiné období, na který mohou být povoláni, čítajíc do tohoto počtu dny strávené na zpáteční cestě do místa jejich bydliště;
- f) osoby, jež jsou oprávněny požadovat tuto formu nucené nebo povinné práce, jakož i rozsah, ve kterém jsou oprávněny ji požadovat.

2. Při určení maxim uvedených pod písmeny c), d) a e) předchozího odstavce bude mít příslušný úřad na zřeteli všechny závažné činitele, zejména tělesný rozvoj obyvatelstva, z něhož jsou pracovníci povolávání, povahu země, kterou musí cestovat, a podnební poměry.

3. Příslušný úřad dále stanoví, že normální denní cesta takových pracovníků nepřesáhne vzdálenost odpovídající průměrnému osmihodinovému pracovnímu dnu, přičemž při tom pochopitelně přihlédne nejen k váze, která se má nést, vzdálenosti, na kterou se má cestovat, nýbrž také ke stavu cesty, ročnímu období a všem ostatním závažným skutečnostem, a že, pokud se uloží další hodiny cesty nad normální denní cestu, budou tyto další hodiny odměňovány podle sazeb vyšších, nežli jsou sazby normální.

Článek 19

1. Příslušný úřad povolí použít povinného obdělávání půdy jen k zamezení hladu nebo nedostatku po-

travin a vždy s tou podmínkou, že potraviny nebo výrobky takto získané zůstanou vlastnictvím jednotlivců nebo obce, která je vyrobila.

2. Jestliže výroba je podle zákona nebo zvyku organizována na obecním základě a zůstávají-li výrobky nebo výtěžky z prodeje těchto výrobků ve vlastnictví obce, tento článek nebude vykládán tak, jako by zrušoval závazek členů obce vykonávat práci obcí takto požadovanou podle zákona nebo zvyku.

Článek 20

Zákony o kolektivním trestání, podle nichž může být celá obec potrestána za trestné činy spáchané některými z jejích členů, nebudou obsahovat ustanovení o nucené nebo povinné práci obce jako o jednom ze způsobů trestání.

Článek 21

Nucené nebo povinné práce se nebude užívat pro podzemní práci v dolech.

Článek 22

Roční zprávy, které se členské státy ratifikující tuto úmluvu zavazují podávat Mezinárodnímu úřadu práce podle ustanovení článku 22 ústavy Mezinárodní organizace práce o opatřeních, jež učinily k provedení ustanovení této úmluvy, budou pro každé příslušné území obsahovat co nejúplnější údaje o rozsahu, v němž se na tomto území užívalo nucené nebo povinné práce, o účelech, pro něž byla tato práce konána, o nemocnosti a o úmrtnosti, o pracovní době, o způsobech placení mezd a o mzdových sazbách, jakož i jiné závažné údaje.

Článek 23

1. Za účelem provedení ustanovení této úmluvy příslušný úřad vydá úplné a přesné předpisy o používání nucené nebo povinné práce.

2. Tyto předpisy budou obsahovat mimo jiné pravidla dovolující každé osobě podrobené nucené nebo povinné práci, aby úřadům předkládala všechny stížnosti na pracovní podmínky, a zajišťující, že tyto stížnosti budou zkoumány a projednávány.

Článek 24

Ve všech případech budou přijata přiměřená opatření k zajištění přesného provádění předpisů o používání nucené nebo povinné práce, a to buď tím, že se na nucenou nebo povinnou práci rozšíří působnost inspektorátů práce zřízených pro dozor nad prací dobrovolnou nebo některým jiným vhodným způsobem.

bem. Budou také učiněna opatření k zajištění toho, aby osoby podrobené nucené nebo povinné práci byly seznámeny s těmito předpisy.

Článek 25

Nezákonné vymáhání nucené nebo povinné práce bude podléhat trestu jako trestný čin a každý členský stát ratifikující tuto úmluvu bude povinen přesvědčit se, že tresty uložené zákonem jsou skutečně účinné a že jsou důsledně ukládány.

Článek 26

1. Každý členský stát Mezinárodní organizace práce, který ratifikuje tuto úmluvu, se zavazuje, že ji bude provádět v územích podrobených jeho svrchovanosti, pravomoci, ochraně, suverenitě, poručenství nebo zákonné moci, a to v tom rozsahu, v němž má právo přijímat závazky týkající se otázek vnitřní pravomoci. Avšak přeje-li si tento členský stát použít výhod ustanovení článku 35 ústavy Mezinárodní organizace práce, připojí ke své ratifikaci prohlášení, v němž uvede:

- 1) území, ve kterých hodlá provádět ustanovení této úmluvy beze změny;
- 2) území, ve kterých hodlá provádět ustanovení této úmluvy se změnami, a v čem tyto změny spočívají;
- 3) území, ohledně nichž si vyhrazuje vlastní rozhodnutí.

2. Takovéto prohlášení bude považováno za neodlučitelnou součást ratifikace a bude mít stejné účinky jako ratifikace. Každý členský stát, který učiní takové prohlášení, bude se moci novým prohlášením zříci zcela nebo částečně výhrad obsažených v jeho předchozím prohlášení na základě výše uvedených odstavců 2 a 3.

Článek 27

Formální ratifikace této úmluvy za podmínek stanovených ústavou Mezinárodní organizace práce budou oznámeny generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce a jím zapsány.

Článek 28

1. Tato úmluva zavazuje pouze ty členské státy, jejichž ratifikace byla zapsána u Mezinárodního úřadu práce.

2. Nabude účinnosti dvanáct měsíců poté, kdy generální ředitel zapíše ratifikace dvou členských států Mezinárodní organizace práce.

3. Pro každý další členský stát nabude tato úmluva účinnosti dvanáct měsíců po dni, kdy jeho ratifikace byla zapsána.

Článek 29

Jakmile budou u Mezinárodního úřadu práce zapsány ratifikace dvou členských států Mezinárodní organizace práce, generální ředitel Mezinárodního úřadu práce vyrozumí o této skutečnosti všechny členské státy Mezinárodní organizace práce. Vyrozumí je rovněž o zápisu těch ratifikací, jež mu budou později zaslány jinými členskými státy organizace.

Článek 30

1. Každý členský stát, který ratifikoval tuto úmluvu, může ji vypovědět po uplynutí deseti let ode dne, kdy tato úmluva poprvé nabyla účinnosti, písemným sdělením generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce, který je zapíše. Vypověď nabude účinnosti jeden rok po dni, kdy byla zapsána.

2. Každý členský stát, jenž ratifikoval tuto úmluvu a který nepoužije práva ji vypovědět podle tohoto článku během roku následujícího po uplynutí období deseti let, jak uvedeno v předchozím odstavci, bude vázán úmluvou na další pětileté období a poté ji bude moci vypovědět vždy po uplynutí pětiletého období za podmínek uvedených v tomto článku.

Článek 31

Vždy, bude-li to považovat za nutné, správní rada Mezinárodního úřadu práce předloží generální konferenci zprávu o provádění této úmluvy a přezkoumá, zda je záhodno dát na pořad jednání generální konference otázku její úplné nebo částečné revize.

Článek 32

1. Přijme-li generální konference novou úmluvu revidující úplně nebo částečně tuto úmluvu, ratifikace nové revidující úmluvy státem způsobí ipso iure okamžitou výpověď této úmluvy bez ohledu na ustanovení článku 30, za předpokladu, že nová revidující úmluva nabude účinnosti.

2. Od doby, kdy nová revidující úmluva nabude účinnosti, tato úmluva přestane být členským státům otevřena k ratifikaci.

3. Tato úmluva však zůstane v platnosti co do formy a obsahu pro ty členské státy, které ji ratifikovaly a které neratifikovaly revidující úmluvu.

Článek 33

Anglické a francouzské znění této úmluvy mají stejnou platnost.

507

SDĚLENÍ

federálního ministerstva zahraničních věcí

Federální ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 22. června 1965 byla na 49. zasedání generální konference Mezinárodní organizace práce přijata Úmluva o minimálním věku pro práci pod zemí v dolech (č. 123). Ratifikace Úmluvy Československou socialistickou republikou byla zapsána dne 7. června 1968 generálním ředitelem Mezinárodního úřadu práce. Podle svého článku 7 Úmluva vstoupila pro Československou socialistickou republiku v platnost dnem 7. června 1969.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

Úmluva č. 123

Úmluva o minimálním věku pro práci pod zemí v dolech

Generální konference Mezinárodní organizace práce, která byla svolána správní radou Mezinárodního úřadu práce do Ženevy a tam se sešla dne 2. června 1965 na svém 49. zasedání, rozhodnuvši přijmout některé návrhy týkající se minimálního věku pro podzemní práci v dolech, jež jsou čtvrtým bodem pořadu zasedání, konstatujíc, že Úmluva o podzemní práci (ženy), 1935, zásadně zakazuje zaměstnávat ženy, bez ohledu na věk, podzemními pracemi v dolech, konstatujíc, že Úmluva o minimálním věku (průmysl) (revidovaná), 1937, která je použitelná na doly, stanoví, že děti do 15 let nesmějí být zaměstnávány a nesmějí pracovat v žádném veřejném ani soukromém podniku ani v jeho pobočce, konstatujíc, že pokud jde o taková zaměstnání, která pro svou povahu nebo vzhledem k prostředí, v němž jsou vykonávána, jsou nebezpečná životu, zdraví nebo morálce zaměstnanců, úmluva dále

stanoví, že národní zákony určí nebo zmocní příslušný orgán, aby určil vyšší věk než 15 let pro připuštění mladistvých nebo dospívajících osob k takové práci, berouc v úvahu, že vzhledem k povaze zaměstnání pod zemí v dolech je žádoucí přijmout mezinárodní normy určující vyšší věkovou hranici než 15 let pro připuštění k takovému zaměstnání, a stanovivši, že tyto normy budou mít formu mezinárodní úmluvy, přijímá dne 22. června 1965 následující úmluvu, která bude označena jako Úmluva o minimálním věku (práce v podzemí), 1965.

Článek 1

1. Pro účely této úmluvy se pod výrazem „důl“ rozumí každý podnik, ať veřejný nebo soukromý, pro těžbu látek umístěných pod povrchem země, při které jsou lidé zaměstnání pod zemí.

2. Ustanovení této úmluvy týkající se zaměstnání nebo práce pod zemí v dolech se vztahují i na zaměstnání a práce pod zemí v lomech.

Článek 2

1. Osoby nedosahující určené věkové hranice nebudou zaměstnávány nebo pracovat pod zemí v dolech.

2. Každý členský stát, který ratifikuje tuto úmluvu, určí minimální věk v prohlášení, které bude připojeno k ratifikaci.

3. Minimální věk nebude v žádném případě nižší než 16 let.

Článek 3

Každý členský stát, který ratifikoval tuto úmluvu, může dodatečně oznámit generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce pozdějším prohlášením, že určuje minimální věk vyšší, než je ten, který určil v době ratifikace.

Článek 4

1. K zajištění účinného provádění ustanovení této úmluvy přijmou příslušné orgány všechna nezbytná opatření včetně stanovení přiměřených sankcí.

2. Každý členský stát, který ratifikuje tuto úmluvu, se zavazuje udržovat přiměřený systém kontroly za účelem dozoru nad prováděním ustanovení této úmluvy nebo ověřovat, že přiměřená kontrola je vykonávána.

3. Národní zákony a předpisy určí osoby odpovědné za provádění ustanovení této úmluvy.

4. Zaměstnavatel bude vést a dá k dispozici kontrolním orgánům záznamy obsahující údaje o osobách, které jsou zaměstnány nebo pracují pod zemí a které jsou o méně než dva roky starší než je určený minimální věk. Tyto seznamy budou obsahovat

- a) datum narození, pokud možno úředně ověřené, a
- b) datum udávající, od kdy je pracovník zaměstnán nebo začal pracovat v podniku pod zemí.

5. Zaměstnavatel dá k dispozici zástupcům pracovníků na jejich žádost seznamy osob zaměstnaných nebo pracujících pod zemí, které jsou o méně než dva roky starší, než je určený minimální věk. Tyto seznamy budou obsahovat datum narození takovýchto osob a datum udávající, od kdy jsou zaměstnány nebo začaly pracovat v podniku pod zemí.

Článek 5

Minimální věk určený v souladu s články 2 a 3 této úmluvy bude určen po konzultaci se zúčastněnými nej-reprezentativnějšími organizacemi zaměstnavatelů a pracovníků.

Článek 6

Formální ratifikace této úmluvy budou oznámeny generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce a jím zapsány.

Článek 7

1. Tato úmluva zavazuje pouze členské státy Mezinárodní organizace práce, jejichž ratifikace byla zapsána generálním ředitelem.

2. Nabude účinnosti dvanáct měsíců poté, kdy generální ředitel zapíše ratifikace dvou členských států.

3. Pro každý další členský stát tato úmluva nabude účinnosti dvanáct měsíců od data, kdy byla zapsána jeho ratifikace.

Článek 8

1. Každý členský stát, který ratifikoval tuto úmluvu, může ji vypovědět po uplynutí deseti let ode dne, kdy tato úmluva poprvé nabyla účinnosti, písemným sdělením generálnímu řediteli Mezinárodního úřadu práce, který je zapíše. Výpověď nabude účinnosti jeden rok po dni, kdy byla zapsána.

2. Každý členský stát, jenž ratifikoval tuto úmluvu a který nepoužije práva ji vypovědět podle tohoto článku během roku následujícího po uplynutí období deseti let, jak uvedeno v předchozím odstavci, bude vázán úmluvou na další desetileté období a poté ji bude moci vypovědět vždy po uplynutí desetiletého období za podmínek uvedených v tomto článku.

Článek 9

1. Generální ředitel Mezinárodního úřadu práce oznámí všem členským státům Mezinárodní organizace práce zápis všech ratifikací a výpovědí, které mu členové organizace sdělí.

2. Když bude členským státům Organizace sdělovat zápis druhé ratifikace, jež mu byla oznámena, generální ředitel upozorní členské státy Organizace na datum, kdy tato úmluva nabude účinnosti.

Článek 10

Generální ředitel Mezinárodního úřadu práce oznámí generálnímu tajemníkovi Spojených národů k zápisu podle článku 102 Charty Spojených národů úplné údaje o všech ratifikacích a výpovědích, které zapsal podle ustanovení předchozích článků.

Článek 11

Vždy, bude-li to považovat za nutné, správní rada Mezinárodního úřadu práce předloží generální konferenci zprávu o provádění této úmluvy a přezkoumá, zda je záhodno dát na pořad jednání generální konference otázku její úplné nebo částečné revize.

Článek 12

1. Přijme-li generální konference novou úmluvu

revidující úplně nebo částečně tuto úmluvu a neustanoví-li nová úmluva jinak

- a) ratifikace nové revidující úmluvy členským státem způsobí ipso iure okamžitou výpověď této úmluvy bez ohledu na ustanovení článku 8, a to s výhradou, že nová revidující úmluva nabude účinnosti;
- b) od doby, kdy nová revidující úmluva nabude účinnosti, tato úmluva přestane být členským státům otevřena k ratifikaci.

2. Tato úmluva zůstane však v platnosti co do formy a obsahu pro ty členské státy, které ji ratifikovaly a které neratifikovaly revidující úmluvu.

Článek 13

Anglické a francouzské znění této úmluvy mají stejnou platnost.

508**SDĚLENÍ****federálního ministerstva zahraničních věcí**

Federální ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 6. prosince 1985 byla v Praze podepsána Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních.

Se Smlouvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a prezident České a Slovenské Federativní Republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Římě dne 24. září 1990.

Smlouva vstoupila v platnost na základě svého článku 49 odst. 2 dnem 1. listopadu 1990. Tímto dnem pozbyly platnosti Úmluva mezi Republikou československou a Královstvím italským o právní ochraně státních příslušníků ze 6. dubna 1922, vyhlášená č. 126/1926 Sb., Úmluva mezi Republikou československou a Královstvím italským o vykonatelnosti rozsudků ve věcech občanských a obchodních ze 6. dubna 1922, vyhlášená č. 127/1926 Sb., a Úmluva mezi Republikou československou a Královstvím italským o vydání zločinců ze 6. dubna 1922, vyhlášená č. 128/1926 Sb.

České znění Smlouvy se vyhláší současně.

SMLOUVA**mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou
o právní pomoci ve věcech občanských a trestních**

Prezident Československé socialistické republiky
a prezident Italské republiky,

vedeni přáním rozvíjet přátelské vztahy a spolupráci mezi oběma státy v souladu s ustanoveními Závěrečného aktu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě a

s cílem zlepšit vzájemnou spolupráci v právní oblasti,

se dohodli takto:

HLAVA I**VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ****Článek 1****Právní ochrana**

(1) Občané jedné smluvní strany požívají na území druhé smluvní strany stejných práv a stejné právní

ochrany v osobních a majetkových věcech jako její vlastní občané.

(2) Občané jedné smluvní strany mají na území druhé smluvní strany k uplatnění a hájení svých zájmů volný přístup k justičním orgánům této strany za stejných podmínek jako občané druhé smluvní strany.

(3) Ustanovení této smlouvy o občanech smluvních stran se použijí přiměřeně i na právnické osoby, zřízené podle právního řádu jedné ze smluvních stran.

Článek 2 Právní pomoc

(1) Justiční orgány obou smluvních stran si poskytují vzájemně právní pomoc ve věcech upravených touto smlouvou.

(2) Smluvní strany si vzájemně poskytují právní pomoc prováděním různých úkonů, zejména vyhotovováním, zasíláním a doručováním písemností, prováděním důkazů a znaleckých posudků, výsledků účastníků, svědků a obviněných a zajištěním a předáváním věcných důkazů.

Článek 3 Vymezení pojmů

(1) Pro účely této smlouvy výraz „věci občanské“ zahrnuje rovněž věci rodinné, pracovní a obchodní.

(2) Pro účely této smlouvy výraz „justiční orgán“ označuje každý státní orgán jedné ze smluvních stran příslušný k projednání věcí upravených touto smlouvou podle právního řádu svého státu.

(3) Pro účely této smlouvy jsou ústředními orgány v Československé socialistické republice Generální prokuratura Československé socialistické republiky, ministerstvo spravedlnosti České socialistické republiky a ministerstvo spravedlnosti Slovenské socialistické republiky; v Italské republice ministerstvo spravedlnosti.

Článek 4 Způsob styku

Justiční orgány zasílají žádosti o doručení písemností a o poskytnutí právní pomoci, pokud tato smlouva nestanoví jinak, prostřednictvím svých ústředních orgánů.

Článek 5 Jazyk

(1) Ústřední orgány smluvních stran používají při vzájemném styku při provádění této smlouvy svých úředních jazyků nebo jazyka francouzského.

(2) Dožádání, včetně příloh, se vyhotovují v jazyce dožadující smluvní strany s překladem do jazyka dožádané smluvní strany nebo do jazyka francouzského.

(3) Překlad spojený s dožádáním musí být pořízen úředně stanoveným tlumočnickem nebo ověřen diplomatickou misí nebo konzulárním úřadem jedné ze smluvních stran.

Článek 6 Dožádání

(1) Dožádání o právní pomoc musí obsahovat:

- označení dožadujícího orgánu;
- označení dožádaného orgánu, pokud je možné toto vést;
- předmět dožádání, úkony, které mají být provedeny;
- označení věci, v které se o právní pomoc žádá;
- označení účastníků, obviněných, obžalovaných a případně jejich zástupců, místo jejich bydliště nebo přechodného pobytu, jejich státní občanství a povolání, v trestních věcech podle možnosti místo a datum jejich narození a jména a příjmení rodičů; u právnických osob jejich název a sídlo;
- v trestních věcech také souhrnné vyličení skutkových okolností a zákonné označení soudně trestného činu a údaje o poškozeném a případné výši škody.

(2) Dožádání o právní pomoc musí být opatřeno datem vyhotovení, vlastnoručním podpisem a otiskem úředního razítka.

Článek 7 Vyřízení dožádání

(1) Při vyřizování dožádání postupuje orgán dožádané smluvní strany podle právního řádu svého státu. Může však na žádost orgánu dožadující smluvní strany provést dožádání způsobem v něm uvedeným, pokud to není v rozporu s jeho právním řádem. Dožádání musí být vyřízeno co možná nejdříve.

(2) Není-li ústřední orgán, jemuž bylo dožádání zasláno, příslušný, postoupí je z úřední povinnosti příslušnému ústřednímu orgánu a informuje o tom dožadující orgán.

(3) Jestliže adresa uvedená v dožádání není přesná, nebo není známa, nebo jestliže osoba, které se dožádání týká, na uvedené adrese nebydlí, učiní dožádaný orgán nutná opatření k jejímu zjištění. Nemůže-li být adresa zjištěna, bude dožádání vráceno dožadující smluvní straně.

(4) Dožádaný orgán sdělí dožadujícímu orgánu na jeho žádost včas místo a dobu vyřizování dožádání. Orgány a osoby, kterých se dožádání týká, mohou být

přítomny jeho vyřizování, jestliže s tím dožádaná smluvní strana souhlasí.

(5) Po vyřízení dožádání vrátí dožádaná smluvní strana spisy dožadující smluvní straně; v případě, že nebylo možno dožádání vyřídit, vrátí spisy a oznámí důvody, které zabránily vyřízení dožádání.

Článek 8 Doručování

Dožádaný orgán zařídí doručení písemností, jestliže doručovaná písemnost je sepsána v jazyce dožádané smluvní strany nebo je k ní připojen úřední nebo ověřený překlad do tohoto jazyka. Jinak dožádaný orgán doručí písemnost adresátovi, pouze je-li ochoten ji přijmout.

Článek 9 Doklad o doručení

(1) Doručení se prokáže potvrzením podepsaným příjemcem a opatřeným otiskem úředního razítka, datem a podpisem doručujícího orgánu nebo tímto orgánem vydaným potvrzením, ve kterém je uveden způsob, místo a datum doručení. Je-li doručovaná písemnost zaslána ve dvou vyhotoveních, může se její přijetí a doručení potvrdit na druhém stejnopise, s vyznačením výše uvedených údajů.

(2) Doklad o doručení zasílá dožádaná smluvní strana bezodkladně dožadující smluvní straně. V případě, že není možno doručení provést, dožádaná smluvní strana oznámí bezodkladně druhé smluvní straně důvody, které brání doručení.

Článek 10 Právní informace

Jedna smluvní strana zasílá na žádost druhé, ve svém jazyce, informace o svých právních předpisech, včetně textů těchto předpisů, jakož i o praxi justičních orgánů.

Článek 11 Zasílání listin o osobním stavu

Jedna smluvní strana zasílá druhé bezplatně listiny o osobním stavu a výpisy z matrik, jakož i listiny, týkající se stavu a způsobilosti osob, pokud jsou tyto listiny žádány pro potřebu soudního řízení.

Článek 12 Platnost veřejných listin

Listiny, které jsou na území jedné ze smluvních stran považovány za veřejné, mají při provádění této

smlouvy důkazní moc veřejných listin také na území druhé smluvní strany.

Článek 13 Osvobození od ověřování

Listiny, včetně jejich opisů a překladů, vydané nebo ověřené příslušným orgánem jedné ze smluvních stran a opatřené podpisem a otiskem úředního razítka, vyhotovené v souvislosti s dožádáním, nevyžadují na území druhé smluvní strany ověření.

Článek 14 Vyřizování dožádání diplomatickými misemi nebo konzulárními úřady

Smluvní strany mohou doručovat písemnosti vlastním občanům a vyslýchat je také prostřednictvím svých diplomatických misí nebo konzulárních úřadů; přitom však nesmí být použito donucovacích prostředků.

Článek 15 Náklady právní pomoci

Smluvní strany nepožadují náhradu nákladů právní pomoci kromě znalečného a jiných výdajů vzniklých v souvislosti s provedením znaleckých důkazů.

Článek 16 Odmítnutí právní pomoci

Poskytnutí právní pomoci může být odmítnuto, pouze jestliže:

- dožádaná smluvní strana má za to, že vyřízení by mohlo ohrozit její svrchovanost nebo její bezpečnost nebo by bylo v rozporu s jejím veřejným pořádkem;
- dožádání se týká činu, pro který podle ustanovení této smlouvy není možné vydání.

Článek 17 Ochrana svědků a znalců

(1) Svědek nebo znalec, který se na základě předvolání orgánu dožadující smluvní strany dostavil k tomuto orgánu, nesmí být na území dožadující smluvní strany, bez ohledu na své státní občanství, trestně stíhán, zatčen ani podroben jinému omezení osobní svobody pro skutky nebo soudně trestné činy spáchané před překročením státních hranic dožadující smluvní strany.

(2) Ustanovení předchozího odstavce se nepoužije po uplynutí patnácti dnů ode dne, kdy dožadující smluvní strana svědku nebo znalci doručila sdělení, že jeho přítomnost není dále potřebná. Do této lhůty

se nezapočítává doba, po kterou svědek nebo znalec nemohl opustit území dožadující smluvní strany z důvodů na něm nezávislých.

Ustanovení předchozího odstavce se nevztahuje na svědka nebo znalce, který opustil území dožadující smluvní strany a dobrovolně se tam vrátil.

(3) Předvolaný svědek nebo znalec má právo na náhradu výdajů na cestu a pobyt, jakož i ušlého výdělku a znalec kromě toho i na znalečné. V předvolání se uvede, jaké náhrady předvolanému patří. Na žádost se mu poskytne záloha na náhradu výdajů.

(4) Osoba, která má pobyt na území jedné smluvní strany a která má být vyslechnuta před justičním orgánem druhé smluvní strany jako svědek nebo znalec, není povinna se na předvolání tohoto orgánu dostavit; předvolání proto nesmí obsahovat pohružku donucení pro případ nedostavení se.

Článek 18

Osvobození od složení žalobní jistoty

Občanům jedné smluvní strany, kteří vystupují před justičními orgány druhé smluvní strany, pokud mají bydliště nebo přechodný pobyt na území jedné ze smluvních stran, není možno uložit, aby složili žalobní jistotu na náklady řízení jen z toho důvodu, že jsou cizinci nebo že na území druhé smluvní strany nemají bydliště ani přechodný pobyt.

Článek 19

Výkon rozhodnutí o nákladech řízení

(1) Bylo-li osobě osvobozené od složení žalobní jistoty za náklady řízení podle článku 18 této smlouvy uloženo pravomocným rozhodnutím justičního orgánu jedné smluvní strany uhradit náklady řízení, vykoná se toto rozhodnutí na návrh oprávněné osoby na území druhé smluvní strany bezplatně.

(2) Návrh a jeho přílohy se vyhotoví podle článku 25 této smlouvy.

(3) Justiční orgán, který rozhoduje o nařízení výkonu rozhodnutí podle odstavce 1 tohoto článku, se omezí na zjištění, zda rozhodnutí o nákladech je vykonatelné.

Článek 20

Osvobození od poplatků a záloh

(1) Občanům jedné smluvní strany se na území druhé smluvní strany poskytuje osvobození od soudních poplatků a záloh, jiných nákladů řízení a další poskytované výhody za stejných podmínek a ve stejném rozsahu jako občanům druhé smluvní strany.

(2) Ustanovení předchozího odstavce platí i pro poskytování bezplatné právní pomoci.

(3) Jestliže jedna smluvní strana přiznala výhody uvedené v předchozích odstavcích občanovi druhé smluvní strany, vztahují se na celé řízení a také na řízení o výkonu rozhodnutí za stejných podmínek a ve stejném rozsahu jako pro občany této smluvní strany.

Článek 21

Osvědčení o osobních a majetkových poměrech žadatele

(1) Jestliže výhody podle ustanovení článku 20 této smlouvy závisí na osobních nebo majetkových poměrech žadatele, poskytnou se na základě osvědčení o osobních a majetkových poměrech žadatele vydaných příslušným orgánem smluvní strany, na jejímž území má žadatel bydliště.

(2) Nemá-li žadatel bydliště na území žádné ze smluvních stran, může osvědčení vydat i diplomatická mise nebo konzulární úřad smluvní strany, jejímž je občanem.

(3) Orgán, který osvědčení vydává, který je přijímá nebo který má rozhodnout o žádosti o výhody, může od orgánu druhé smluvní strany žádat doplňující údaje nebo potřebná objasnění.

Článek 22

Podání žádosti o přiznání výhod

Občan jedné smluvní strany, který hodlá na území druhé smluvní strany podat žádost o přiznání výhod uvedených v článku 20 této smlouvy, může tak učinit u příslušného orgánu podle místa svého bydliště nebo přechodného pobytu. Tento orgán postoupí žádost spolu s osvědčením vydaným podle článku 21 této smlouvy justičnímu orgánu druhé smluvní strany.

HLAVA II

UZNÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ VE VĚCECH OBČANSKÝCH

Článek 23

Rozhodnutí, která se uznávají a vykonávají

Jedna smluvní strana uzná a vykoná na svém území následující rozhodnutí justičních orgánů druhé smluvní strany:

- rozhodnutí vydaná ve věcech občanských;
- schválené smíry uzavřené ve věcech občanských;
- rozhodnutí vydaná v trestním řízení, která se týkají náhrady škody a vrácení věcí.

Článek 24

Podmínky uznávání a výkonu rozhodnutí

(1) Rozhodnutí uvedená v článku 23 této smlouvy se uznávají a vykonávají za podmínek, že:

- a) rozhodnutí bylo vydáno v právní věci, která nespadá do výlučné pravomoci dožádané smluvní strany nebo třetího státu podle zákonů dožádané smluvní strany nebo smlouvy uzavřené mezi touto smluvní stranou a třetím státem;
- b) nabylo právní moci a je vykonatelné podle právního řádu smluvní strany, na jejímž území bylo vydáno;
- c) účastník, proti kterému bylo rozhodnutí vydáno a který se řízení nezúčastnil, byl podle právního řádu smluvní strany, na jejímž území bylo rozhodnutí vydáno, včas a řádně předvolán k účasti na řízení a v případě procesní nezpůsobilosti byl řádně zastoupen;
- d) na území smluvní strany, kde má být rozhodnutí uznáno nebo vykonáno, nebylo mezi týmiž účastníky v téže věci vydáno rozhodnutí, které nabylo právní moci;
- e) před justičním orgánem smluvní strany, na jejímž území má být rozhodnutí uznáno nebo vykonáno, neprobíhá řízení mezi týmiž účastníky o téže věci, které bylo zahájeno jako prvé;
- f) smluvní strana, na jejímž území se o uznání nebo výkon žádá, má za to, že uznání nebo výkon neohrozí její svrchovanost nebo bezpečnost nebo nebude v rozporu s jejím veřejným pořádkem.

(2) Předběžně vykonatelná rozhodnutí a předběžná opatření se na území dožádané smluvní strany uznávají a vykonávají, i když podléhají řádným opravným prostředkům, jestliže obdobná rozhodnutí zde mohou být vydána a vykonána.

Článek 25

Návrh na uznání nebo výkon rozhodnutí

(1) Návrh na uznání nebo výkon rozhodnutí je možno podat přímo příslušnému justičnímu orgánu smluvní strany, na jejímž území se má rozhodnutí uznat nebo vykonat. Návrh může být podán také justičnímu orgánu, který ve věci rozhodl jako orgán prvního stupně, nebo diplomatickou cestou. Ve dvou posledně uvedených případech se návrh postoupí orgánu druhé smluvní strany způsobem uvedeným v článku 4 této smlouvy.

(2) K návrhu na uznání nebo výkon rozhodnutí je třeba připojit:

- a) ověřený opis rozhodnutí justičního orgánu s potvrzením o právní moci a vykonatelnosti nebo

předběžné vykonatelnosti, pokud tyto skutečnosti nevyplynou z obsahu rozhodnutí;

- b) doklad o tom, že účastník, proti kterému bylo rozhodnutí vydáno a který se řízení nezúčastnil, byl podle právního řádu smluvní strany, na jejímž území bylo rozhodnutí vydáno, řádně a včas předvolán k účasti na řízení a v případě právní nebo osobní nezpůsobilosti byl řádně zastoupen, pokud to nevyplyná ze samotného znění rozhodnutí;
- c) ověřený překlad písemností uvedených pod písmeny a) a b) tohoto odstavce do jazyka smluvní strany, na jejímž území rozhodnutí má být uznáno nebo vykonáno nebo do jazyka francouzského.

Článek 26

Řízení o uznání a výkonu

(1) Justiční orgány smluvních stran postupují v řízení o uznání a výkonu rozhodnutí podle právních řádů svých států, pokud není v této smlouvě stanoveno jinak.

(2) Justiční orgán, který rozhoduje o uznání nebo výkonu rozhodnutí, se omezí na zjištění, zda byly splněny podmínky uvedené v článcích 23 a 24 této smlouvy.

HLAVA III

PRÁVNÍ POMOC VE VĚCECH TRESTNÍCH

Článek 27

Odkaz

Ustanovení hlavy I této smlouvy se použijí přiměřeně i na poskytování právní pomoci ve věcech trestních.

Článek 28

Oznamování odsouzení

(1) Jedna smluvní strana bezodkladně informuje druhou smluvní stranu o rozsudcích v trestních věcech, které její soudy vynesly nad občany druhé smluvní strany a které nabyly právní moci.

(2) Na žádost jedna smluvní strana podá druhé smluvní straně zprávu také o rozsudcích vydaných proti občanům druhé smluvní strany, které ještě nabyly právní moci.

Článek 29

Výpisy z rejstříku trestů

Jedna smluvní strana zašle na žádost druhé smluvní strany výpisy z rejstříku trestů pro potřebu trestního řízení, ve kterém může být žádáno o právní pomoc.

Článek 30

Povinnost k vydání

(1) Smluvní strany se zavazují vydávat si, za podmínek stanovených v této smlouvě, osoby, které se zdržují na jejich území a jsou stíhány pro soudně trestný čin nebo byly odsouzeny justičním orgánem druhé smluvní strany.

(2) Vydány budou:

- a) osoby, které jsou stíhány pro soudně trestné činy, za něž podle právních řádů obou smluvních stran lze uložit trest odnětí svobody, jehož horní hranice činí nejméně jeden rok;
- b) osoby, které byly pravomocně odsouzeny soudy dožadující smluvní strany pro činy trestné podle zákonů smluvních stran, k trestu odnětí svobody nejméně na šest měsíců, jestliže dosud nevykonaná část trestu není nižší než 6 měsíců.

(3) Při žádosti o vydání, týkající se více soudně trestných činů, z nichž některé nesplňují podmínku výše trestu, uvedenou v předchozím odstavci, může dožádaná smluvní strana povolit vydání pro všechny tyto činy.

Článek 31

Odmítnutí vydání

(1) Vydání se odmítne:

- a) jestliže soudně trestný čin byl spáchán osobou, která je k datu žádosti o vydání občanem dožádané smluvní strany nebo osobou, které tato strana poskytla politický azyl nebo která je bezdomovcem žijícím na území této strany;
- b) jestliže podle právního řádu dožádané smluvní strany byl soudně trestný čin spáchán zcela nebo zčásti na území této strany;
- c) jestliže soudně trestný čin, pro který se o vydání žádá, je trestný výlučně podle zákonných předpisů tiskových, finančních, celních nebo peněžních;
- d) jestliže soudně trestný čin, pro který je podána žádost, spočívá výlučně v porušení vojenské povinnosti;
- e) jestliže podle právního řádu jedné ze smluvních stran nemůže být ohledně soudně trestného činu, pro který se o vydání žádá, trestní stíhání zahájeno nebo rozsudek nemůže být vykonán z důvodu promlčení, amnestie nebo z jiného zákonného důvodu;
- f) jestliže ohledně téhož soudně trestného činu, pro který se o vydání žádá, byl proti osobě, jejíž vydání se žádá, na území dožádané smluvní strany vyneseno rozhodnutí, který nabyt právní moci nebo trestní řízení bylo zastaveno pravomocným rozhodnutím justičního orgánu této strany;

- g) jestliže soudně trestný čin byl spáchán cizincem mimo území dožadující smluvní strany a právní řád dožádané smluvní strany nepřipouští trestní stíhání pro takový čin spáchaný mimo její území;
- h) – italskou stranou, jestliže soudně trestný čin, pro který se o vydání žádá, považuje tato strana za trestný čin politický nebo za čin s takovým soudně trestným činem související;
 - československou stranou, jestliže tato strana má za to, že vyřízení žádosti o vydání je v rozporu s jejími ústavními zásadami.

(2) Je-li vydání odmítnuto, dožádaná smluvní strana informuje bez prodlení dožadující smluvní stranu a uvede důvody tohoto odmítnutí.

Článek 32

Činy proti civilní letecké dopravě a teroristické činy

S výjimkou ustanovení článku 31 nelze odmítnout vydání osob, které se dopustily činů proti bezpečnosti civilního letectví ve smyslu ustanovení Úmluvy o potlačení protiprávního zmocnění se letadel, otevřené k podpisu 16. prosince 1970 v Haagu, Úmluvy o potlačování protiprávních činů ohrožujících bezpečnost civilního letectví, otevřené k podpisu 23. září 1971 v Montrealu a Úmluvy o potlačování a trestání trestných činů proti osobám požívajícím mezinárodní ochrany včetně diplomatických zástupců, otevřené k podpisu 14. prosince 1973 v New Yorku, jakož i osob, které se dopustily činů ve smyslu ustanovení dalších mezinárodních úmluv proti terorismu, jejichž smluvními stranami jsou nebo budou Československá socialistická republika a Italská republika.

Článek 33

Žádost o vydání

(1) K žádosti o vydání k trestnímu řízení se připojí:

- a) zatýkácí rozkaz nebo jiná listina mající stejnou platnost;
- b) zpráva obsahující vylíčení skutkového děje, zákonné označení spáchaného soudně trestného činu a označení dostupných důkazních prostředků;
- c) znění ustanovení zákonných předpisů, která se vztahují na soudně trestný čin spáchaný osobou, o jejíž vydání se žádá.

(2) K žádosti o vydání k výkonu trestu se připojí:

- a) vyhotovení rozsudku, který nabyt právní moci;

- b) znění ustanovení zákonných předpisů, které se vztahují na daný čin;
- c) oznámení, jakou část trestu odsouzený již případně vykonal.

(3) Pokud je to možné, k žádosti o vydání se připojí popis osoby, o jejíž vydání se žádá, její fotografie, její otisky prstů a údaje o jejím občanství, osobních, rodinných a majetkových poměrech a místě jejího pobytu, jestliže tyto údaje nejsou uvedeny v zatýkacím rozkaze nebo v rozsudku.

(4) Listiny uvedené v odstavcích 1 až 3 tohoto článku musí být opatřeny otiskem razítka orgánu příslušného je vyhotovit.

(5) Žádost o vydání a přílohy se zasílají diplomatickou cestou s překladem do jazyka dožádané smluvní strany nebo do jazyka francouzského.

(6) Dožadující smluvní strana není povinna připojit k žádosti o vydání důkazy o vině osoby, o jejíž vydání se žádá.

Článek 34

Zatčení za účelem vydání

(1) Po obdržení žádosti o vydání dožádaná smluvní strana učiní bezodkladně nezbytná opatření k zatčení osoby, o jejíž vydání se žádá.

(2) Tato opatření se neučiní, pokud je zřejmé, že k vydání podle této smlouvy nemůže dojít.

Článek 35

Doplnění údajů

(1) Neobsahuje-li žádost o vydání všechny potřebné údaje, může dožádaná smluvní strana požádat o doplňující údaje a určit k tomu účelu lhůtu do dvou měsíců. Na odůvodněnou žádost dožadující smluvní strany může být tato lhůta prodloužena nejvýše o jeden měsíc.

(2) Nejsou-li doplňující údaje k žádosti o vydání zaslány ve stanovené lhůtě, dožádaná smluvní strana zatčenou osobu propustí.

Článek 36

Předběžné zatčení

(1) V naléhavém případě může být osoba, která má být vydána podle této smlouvy, zatčena i před obdržení žádosti o vydání, jestliže dožadující smluvní strana o to požádá s odvoláním na zatýkací rozkaz nebo rozsudek, který nabyl právní moci a byl vydán proti této osobě. Žádost o předběžné zatčení může být podána poštou, telegramem nebo dálnopisem.

(2) Dožadující smluvní strana bude informována o předběžném zatčení a předá bezodkladně spisy potřebné pro vydání podle článku 33 této smlouvy.

(3) Předběžně zatčená osoba bude propuštěna, jestliže žádost o vydání nebyla doručena ve lhůtě jednoho měsíce od předběžného zatčení, které bylo bezodkladně oznámeno dožadující smluvní straně.

Článek 37

Odklad vydání

Je-li proti osobě, o jejíž vydání se žádá, vedeno trestní řízení nebo byla-li odsouzena za jiný soudně trestný čin na území dožádané smluvní strany, může být vydání odloženo do skončení trestního řízení nebo do konce výkonu trestu.

Článek 38

Dočasné vydání

(1) Jestliže by odklad vydání měl za následek promlčení trestního stíhání nebo závažně ztížil trestní řízení proti osobě, jejíž vydání se žádá, může být vydána dožadující smluvní straně dočasně na odůvodněnou žádost k provedení určitých procesních úkonů.

(2) Dočasně vydaná osoba bude vrácena bezodkladně po provedení procesních úkonů, pro které byla vydána, nejpozději však do tří měsíců ode dne dočasného vydání.

Článek 39

Žádost o vydání podaná současně několika státy

Jestliže o vydání téže osoby žádá několik států, dožádaná smluvní strana rozhodne, které žádosti o vydání vyhoví, s přihlédnutím ke všem okolnostem, zejména k závažnosti a místu spáchání soudně trestného činu, ke státnímu občanství osoby, jejíž vydání se žádá, k pořadí doručení jednotlivých žádostí a k možnosti pozdějšího vydání osoby jinému státu.

Článek 40

Meze trestního stíhání vydané osoby

(1) Bez souhlasu dožádané smluvní strany nemůže být vydaná osoba trestně stíhána, souzena, držena ve vazbě za účelem výkonu trestu, podrobena jinému omezení osobní svobody ani vydána třetímu státu pro jakýkoliv jiný soudně trestný čin spáchaný před vydáním, než pro který bylo vydání povoleno. K tomuto účelu je nutno podat žádost s náležitostmi uvedenými v článku 33 této smlouvy a se soudním protokolem obsahujícím vyjádření vydané osoby. Souhlas se udělí, je-

stliže trestný čin, ohledně něhož je žádáno o vydání, zakládá povinnost k vydání podle této smlouvy.

(2) Souhlasu dožádané smluvní strany není třeba, jestliže:

- a) vydaná osoba neopustí do třiceti dnů po skončení trestního stíhání nebo výkonu trestu území dožadující smluvní strany. Do lhůty se nezapočítává doba, po kterou vydaná osoba nemohla opustit území tohoto státu nezávisle na své vůli;
- b) se vydaná osoba po opuštění území dožadující smluvní strany na ně dobrovolně vrátila.

Článek 41

Trest smrti

Jestliže za soudně trestný čin, pro který se o vydání žádá, lze podle právního řádu dožadující smluvní strany uložit trest smrti, nesmí být uložen, a byl-li již uložen, nesmí být vykonán.

Článek 42

Předání vydané osoby

Dožádaná smluvní strana oznámí dožadující smluvní straně místo a čas předání osoby, jejíž vydání se žádá. Osoba, jejíž vydání se žádá, může být propuštěna na svobodu, jestliže ji dožadující smluvní strana nepřevzme do patnácti dnů od data stanoveného pro předání.

Článek 43

Vydání věci

(1) Dožádaná smluvní strana na žádost vydá, v mezích stanovených svým právním řádem, věci, které mohly být použity ke spáchání soudně trestného činu, pro který je vydání povoleno, věci, které osoba, o jejíž vydání se žádá, získala soudně trestným činem nebo jako protihodnotu za takovou věc, stejně jako každou jinou věc, která může být použita jako důkaz.

(2) Dožádaná smluvní strana může dočasně zadržet věci, o jejichž vydání se žádá, jestliže je potřebuje v jiném trestním řízení.

(3) Práva třetích osob k vydaným věcem zůstávají nedotčena. Tyto věci budou po skončení trestního řízení vráceny dožádanou smluvní stranou dožadující smluvní straně, aby mohly být odevzdány oprávněným osobám.

Článek 44

Opakované vydání

Vyhne-li se vydaná osoba trestnímu stíhání nebo výkonu trestu a vrátí-li se na území dožádané smluvní strany, bude na novou žádost dožadující smluvní stra-

ny vydána bez předložení písemností uvedených v článku 33 této smlouvy při zachování všech ustanovení této smlouvy o vydávání.

Článek 45

Sdělení výsledků trestního řízení

Smluvní strany si oznámí výsledek trestního řízení zavedeného proti vydané osobě. Na žádost se zašle opis konečného rozhodnutí nebo rozsudku, který nabyl právní moci.

Článek 46

Náklady vydání

Náklady spojené s vydáním nese smluvní strana, na jejímž území vznikly. Náklady dopravy osoby, která má být vydána, z území jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany nese dožadující smluvní strana.

Článek 47

Průvoz

(1) Jedna smluvní strana povolí na žádost druhé smluvní strany přes svoje území průvoz osoby vydané třetím státem.

(2) Na žádost o povolení průvozu se vztahují ustanovení článku 33 této smlouvy. Průvoz může být odmítnut z důvodů, které jsou uvedeny v článku 31.

(3) Při přepravě vzdušnou cestou bez mezipřistání není třeba povolení smluvní strany, přes jejíž území se letí. Dožadující smluvní strana předem vyrozumí druhou smluvní stranu, že neexistuje žádná překážka pro průvoz ve smyslu této smlouvy a zejména, že převážená osoba není občanem dožádané smluvní strany. Při nouzovém přistání na území dožádané smluvní strany má toto oznámení stejný účinek jako žádost o předběžné zatčení podle článku 36, nejsou-li dány důvody bránící vydání podle článku 31 této smlouvy. Pokud je předvídáno přistání, zašle dožadující smluvní strana druhé smluvní straně žádost o průvoz podle předchozích odstavců tohoto článku.

(4) Náklady průvozu nese dožadující smluvní strana.

Článek 48

Trestní stíhání

(1) Každá smluvní strana se zavazuje na žádost druhé smluvní strany zahájit podle svého právního řádu a za podmínek jím stanovených, včetně podmínek pro soudní pravomoc, trestní stíhání svých občanů, kteří na území druhé smluvní strany spáchali oboustranně soudně trestný čin.

(2) Smluvní strana, která nepovolila vydání z důvodů uvedených v článku 31 odst. 1 písm. a) této smlouvy, se zavazuje na žádost druhé smluvní strany předložit věc svým příslušným orgánům, aby, je-li to přípustné, bylo vedeno řízení pro soudně trestný čin, pro který bylo žádáno vydání.

(3) K žádosti o trestní stíhání podle odstavce 1, 2 se připojí písemnosti týkající se věci, všechny dostupné důkazy, údaje o škodě, je-li to možné, a texty trestních předpisů použitelných na čin; pokud tyto přílohy nejsou dostačující, budou na žádost smluvní strany, která zahájila trestní stíhání, zaslány doplňující údaje.

(4) Nároky poškozených na náhradu škody uplatněné před předáním trestního stíhání u justičních orgánů dožadující smluvní strany budou projednány v řízení na území dožádané smluvní strany.

(5) Dožádaná smluvní strana informuje druhou smluvní stranu bezodkladně o výsledku trestního řízení. Na žádost zašle opis rozhodnutí, které nabylo právní moci.

(6) V případech uvedených v odstavcích 1, 2 dožadující smluvní strana po předložení žádosti o trestní stíhání přeruší trestní stíhání nebo výkon rozhodnutí, které dříve vydala proti obviněnému pro soudně trestný čin, který byl důvodem žádosti.

Dožadující smluvní strana upustí s konečnou platností od trestního stíhání nebo výkonu rozhodnutí, jestliže obviněný byl pravomocně zproštěn nebo odsouzen a trest byl zcela vykonán, nemůže být dále vykonáván nebo mu byla udělena milost nebo amnestie.

Dožadující strana pokračuje v trestním stání nebo výkonu rozhodnutí:

- a) jestliže ji dožádaná smluvní strana informuje o svém rozhodnutí, že nevyhoví žádosti;
- b) jestliže obviněný se vyhnul trestnímu stíhání nebo výkonu rozhodnutí na území dožádané smluvní

strany. V tomto případě celá doba omezení jeho osobní svobody, k němuž došlo na území dožádané smluvní strany, se započítá do trestu, který bude případně uložen dožadující smluvní stranou.

HLAVA IV

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 49

(1) Tato smlouva podléhá ratifikaci. Ratifikační listiny budou vyměněny v době co nejkratší v Římě.

(2) Tato smlouva vstoupí v platnost prvním dnem druhého měsíce následujícího po výměně ratifikačních listin.

(3) Tato smlouva se sjednává na neomezenou dobu. Zůstane v platnosti šest měsíců ode dne, kdy jedna smluvní strana oznámí písemně druhé smluvní straně svůj úmysl ji vypovědět.

Článek 50

Dnem vstupu v platnost tato smlouva nahrazuje:

- Úmluvu mezi Republikou československou a Královstvím italským o právní ochraně státních příslušníků, podepsanou v Římě dne 6. dubna 1922;
- Úmluvu mezi Republikou československou a Královstvím italským o vykonatelnosti rozsudků ve věcech občanských a obchodních, podepsanou v Římě dne 6. dubna 1922;
- Úmluvu mezi Republikou československou a Královstvím italským o vydání zločinců, podepsanou v Římě dne 6. dubna 1922.

Dáno v Praze dne 6. prosince 1985 ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém, italském a francouzském, přičemž všechna znění mají stejnou platnost. V případě rozdílného výkladu bude rozhodující znění francouzské.

Za Československou socialistickou republiku:
Ing. Bohuslav Chňoupek v. r.

Za Italskou republiku:
Giulio Andreotti v. r.

509**SDĚLENÍ
federálního ministerstva zahraničních věcí**

Federální ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 20. září 1990 byla ve Vídni podepsána Upravená dodatková dohoda o technické pomoci poskytované Mezinárodní agenturou pro atomovou energii vládě České a Slovenské Federativní Republiky.

Dohoda vstoupila v platnost na základě svého článku VII dnem podpisu.

Do textu Dohody lze nahlédnout na federálním ministerstvu zahraničních věcí a Československé komisi pro atomovou energii.

510**SDĚLENÍ
federálního ministerstva zahraničních věcí**

Federální ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 24. října 1990 byla u vlády Francouzské republiky v Paříži uložena listina ČSFR o odvolání výhrady Československé republiky k Protokolu o zákazu použití ve válce dusivých, otravných nebo podobných plynů a bakteriologických prostředků, přijatému v Ženevě dne 17. června 1925, vyhlášenému č. 173/1938 Sbírky.

Výhrada, že „Československá republika přestane ipso facto býti vázána tímto Protokolem vůči každému státu, jehož ozbrojená moc nebo ozbrojená moc jeho spojenců by nešetřily zákazů v Protokole obsažených“, byla obsažena v ratifikační listině Československé republiky uložené u vlády Francouzské republiky v Paříži dne 16. srpna 1938.

Odvolání výhrady nabylo účinnosti dnem 24. října 1990.

511

Federální ministerstvo obrany

vydalo podle § 123 odst. 2 zákoníku práce v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí a po projednání s příslušnými odborovými orgány **výnos č. 4 ze dne 14. listopadu 1990, kterým se mění a doplňuje výnos federálního ministerstva národní obrany ze dne 6. ledna 1986 č.j. 3060-FS/5-1985 o odměňování technickohospodářských pracovníků ve výrobně hospodářských organizacích v působnosti federálního ministerstva národní obrany** (reg. v částce 11/1986 Sb.), ve znění pozdějších doplňků (reg. v částce 1/1987 Sb. a částce 47/1988 Sb.).

Výnosem se přejímají opatření z vyhlášky federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. 269/1990 Sb., o zjednodušení úpravy odměňování dělníků, obchodně provozních a technickohospodářských pracovníků. Výnos se vztahuje na technickohospodářské pracovníky státních podniků v působnosti federálního ministerstva obrany.

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1991, je zveřejněn ve Sborníku výnosů FMO ročník 1990 a lze do něj nahlédnout na federálním ministerstvu obrany.

512

Federální ministerstvo obrany

vydalo podle § 123 odst. 2 zákoníku práce v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí a po projednání s ústředním výborem Federálního odborového svazu pracovníků Československé armády **výnos č. 6 ze dne 14. listopadu 1990, kterým se mění a doplňuje výnos federálního ministerstva národní obrany ze dne 26. listopadu 1986 č.j. 12800-FS/5-1986 o odměňování dělníků v organizacích rozpočtového úseku v působnosti federálního ministerstva národní obrany** (reg. v částce 6/1987 Sb.).

Výnosem se přejímají opatření z vyhlášky federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. 269/1990 Sb., o zjednodušení úpravy odměňování dělníků, obchodně provozních a technickohospodářských pracovníků. Výnos se vztahuje na dělníky v organizacích rozpočtového úseku v působnosti federálního ministerstva obrany.

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1991, je zveřejněn ve Sborníku výnosů FMO ročník 1990 a lze do něj nahlédnout na Federálním ministerstvu obrany.

513

Federální ministerstvo obrany

vydalo podle § 123 odst. 2 zákoníku práce v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí a po projednání s ústředním výborem Federálního odborového svazu pracovníků Československé armády výnos č. 7 ze dne 14. listopadu 1990, kterým se mění a doplňuje výnos federálního ministerstva národní obrany ze dne 18. prosince 1986 č.j. 12900-FS/5-1986 o odměňování technickohospodářských pracovníků v organizacích rozpočtového úseku v působnosti federálního ministerstva národní obrany (reg. v částce 6/1987 Sb.).

Výnosem se přejímají opatření z vyhlášky federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. 269/1990 Sb., o zjednodušení úpravy odměňování dělníků, obchodně provozních a technickohospodářských pracovníků. Výnos se vztahuje na technickohospodářské pracovníky v organizacích rozpočtového úseku v působnosti federálního ministerstva obrany.

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1991, je zveřejněn ve Sborníku výnosů FMO ročník 1990 a lze do něj nahlédnout na federálním ministerstvu obrany.

514

Federální ministerstvo obrany

vydalo podle § 123 odst. 2 zákoníku práce v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí a po projednání s ústředním výborem Federálního odborového svazu pracovníků Československé armády výnos č. 8 ze dne 14. listopadu 1990, kterým se mění výnos federálního ministerstva národní obrany ze dne 20. prosince 1982 č. j. 6800-FS/5-1982 o odměňování odborných veterinárních pracovníků v organizacích rozpočtového úseku v působnosti federálního ministerstva národní obrany (reg. v částce 14/1983 Sb.).

Výnosem se upravují náležitosti za pracovní pohotovost na pracovišti vykonávanou odbornými veterinárními pracovníky.

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1991, je zveřejněn ve Sborníku výnosů FMO 1990 a lze do něj nahlédnout na federálním ministerstvu obrany.

515

Ministerstvo školstva, mládeže a športu Slovenskej republiky

vydalo podľa § 123 ods. 2 Zákonníka práce (úplné znenie č. 52/1989 Zb.) po dohode s Federálnym ministerstvom práce a sociálnych vecí, Ministerstvom financií Slovenskej republiky a Odborovým zväzom pracovníkov školstva a vedy na Slovensku **výnos z 10. októbra 1990 č. 7 175/1990-41, ktorým sa mení a dopĺňa úprava Ministerstva školstva Slovenskej socialistickej republiky z 15. novembra 1984 č. 12 900/1984-44 o odmeňovaní učiteľov vysokých škôl (platový poriadok pre učiteľov vysokých škôl)** v znení výnosu Ministerstva školstva Slovenskej socialistickej republiky zo 17. júla 1987 č. 7 130/1987-44.

Výnos nadobúda účinnosť dňom vyhlásenia v Zbierke zákonov.

Do uvedeného predpisu možno nahliadnuť na Ministerstve školstva, mládeže a športu Slovenskej republiky, vysokých školách v Slovenskej republike a ústrednom Ústave pre vzdelávanie učiteľov v Bratislave.

516

Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky

vydalo podľa § 17 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení po dohode s Federálnym ministerstvom práce a sociálnych vecí, Ministerstvom práce a sociálnych vecí Slovenskej republiky a Výkonným výborom Slovenského odborového zväzu pracovníkov zdravotníctva a sociálnej starostlivosti **výnos z 30. októbra 1990 o doplnení a zmene úpravy Ministerstva zdravotníctva Slovenskej socialistickej republiky z 15. júla 1978 č. Z-8328/1978-C/4, ktorou sa vydáva zoznam zamestnaní zaradených v zdravotníctve do I. a II. pracovnej kategórie pre účely dôchodkového zabezpečenia**, registrovanej v čiaske 3/1979 Zb., v znení úpravy z 28. októbra 1981 č. Z-7403/1981-C/4, registrovanej v čiaske 12/1982 Zb., a úpravy z 31. augusta 1984 č. Z-5927/1984-C/4, registrovanej v čiaske 10/1985 Zb.

Výnosom sa mení a dopĺňa zoznam zamestnaní a pracovných činností, ktoré sa zaraďujú v rezorte zdravotníctva na účely dôchodkového zabezpečenia do II. pracovnej kategórie.

Výnos nadobúda účinnosť 1. januárom 1991 a bude uverejnený pod č. 13/1990 Vestníka Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky a možno do neho nazrieť na Ministerstve zdravotníctva Slovenskej republiky a v ústavoch národného zdravia.

OPATŘENÍ
FEDERÁLNÍCH ORGÁNŮ A ORGÁNŮ REPUBLIK

OPATŘENÍ
Státní banky československé
ze dne 19. listopadu 1990,

kterým se stanoví přípustné odchylky od úrokové sazby z úvěru poskytovaného bankám Státní bankou československou při úrokování vkladů právnických osob u bank a spořitelen a úvěrů právnickým osobám od bank a spořitelen

Státní banka československá stanoví podle § 11 odst. 2 zákona č. 158/1989 Sb., o bankách a spořitelnách:

§ 1

(1) Přípustná odchylka od úrokové sazby z krátkodobého úvěru poskytovaného bankám Státní bankou československou (dále jen „diskontní sazba“) vymezující horní hranici úrokové sazby z úvěrů právnickým osobám od bank a spořitelen je 14 %. Tato odchylka od diskontní sazby a jí vymezená horní hranice úrokové sazby platí i pro úvěry na podnikatelskou činnost občanů (fyzických osob).

(2) Vyšší úroková sazba z úvěrů, než odpovídá odstavci 1, může být uplatněna pouze v případě, že sjed-

naná splatnost úvěru je na žádost dlužníka prodloužena, popřípadě úvěr není splacen ve lhůtě.

(3) Odchylky od diskontní sazby, které by vymezovaly hranice úrokových sazeb z vkladů, se nestanoví.

§ 2

Zrušuje se opatření Státní banky československé ze dne 24. září 1990 publikované v částce 66/1990 Sb.

§ 3

Toto opatření nabývá účinnosti dnem 21. listopadu 1990.

Předseda:
Ing. Tošovský v. r.

OPATŘENÍ**Státní banky československé**

ze dne 20. listopadu 1990,

kterým se stanoví úrokové sazby z vkladů a půjček občanům (fyzickým osobám)

Státní banka československá stanoví v dohodě s federálním ministerstvem financí, ministerstvem financí České republiky a ministerstvem financí Slovenské republiky podle § 11 odst. 3 zákona č. 158/1989 Sb., o bankách a spořitelnách:

§ 2

Zrušuje se opatření Státní banky československé ze dne 26. září 1990 publikované v částce 67/1990 Sb.

§ 3

Toto opatření nabývá účinnosti dnem 21. listopadu 1990.

§ 1

(1) Roční úroková sazba z půjček občanům (fyzickým osobám) je nejvýše 22,5 %.

(2) Hranice úrokových sazeb z vkladů se nestanoví.

Předseda:

Ing. Tošovský v. r.

Vydavatel: Federální ministerstvo vnitra – **Redakce:** Nad štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7 - Holešovice, - telefon 37 69 71, telefax 37 88 77 – **Administrace:** Statistické a evidenční vydavatelství tiskopisů, státní podnik (SEVT), Tržiště 9, 118 16 Praha 1 - Malá Strana, telefon 53 38 41-9 – Vychází podle potřeby – **Roční předplatné činí 170,- Kčs** a je stanoveno za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku. **Účet pro předplatné:** SBČs Praha 1, účet č. 19-706-011 – Požadavky na předplatné, na zrušení odběru a na změnu počtu odebraných výtisků pro nadcházející ročník je třeba uplatnit do 15. 11. kalendářního roku. Změny adres se provádějí od následujícího čtvrtletí. V písemném styku vždy uvádějte šestimístné číslo vyúčtování. – **Distribuce předplatitelům:** SEVT, s. p. Tržiště 9, 118 16 Praha 1 - Malá Strana, telefon 53 38 41-9, **jednotlivé částky lze na objednávku obdržet v odbytovém středisku SEVT, Svatošlavova 7, 140 83 Praha 4 - Nusle, telefon 43 36 15, za hotové v prodejnách SEVT: Praha 2, Bruselská 2, telefon 25 84 93 – Brno, Česká 14, telefon 265 72 – Karlovy Vary, Engelsova 53, telefon 268 95, v prodejnách Knihy: České Budějovice, Žižkovo nám. 25, – Olomouc, nám. Míru 5, – Ostrava, Dimitrova 14 a ve vybrané síti prodejen PNS.** – Novinová sazba povolena poštou Praha 07, číslo 313 348 BE 55. Tisk: Tiskárna federálního ministerstva vnitra - Dohledací pošta Praha 07.